

הגידה

פרק א

כתיב

ויברא חלקים את האדם
בצלמו בצלם חלקים ברא
אותו וכן כתיב כי בצלם
חלקים עשה את האדם.

הנה עומק פנימיות ענין הנלם, הוא מדברים
העומדים בדומו של עולם והוא כולל רוב סתרי
פנימיות הזוהר. (* חמס כאן נדבר במלת נלם
בדרך הפשטנים הראשונים ז"ל על פסוק נעשה
אדם בצלמנו כדמותנו :

והוא כי מלת נלם ודמות כאן אינו כמשמעו
כי כתוב (מפגש ישעי' ז) ומה דמות
תערי לו. אלא פירושו דמיון מה בחינה דבר.
כמו דויתי לקחת מדבר. כי לא נעשו לו כנפים
וחרטום ולא נשתנה צורתו לצורת הקחת. רק
שנדמה אז במקרה פעולותיו שהיה גע וגד כמו
הקחת מדבר שהוא צפור בודד ומעופף ממקום
למקום. כ"ה לפי הפשטנים הראשונים ז"ל. וכן
ערי"ז הוא ענין מלת נלם. כי המה דומים
במשמעה בצד מה :

פרק ב אמנא להבין ענין אומרו בצלם חלקים
דיקא. ולא שם אחר. כי שם

חלקים ידוע פירושו שהוא מורה שהוא ית"ש
בעל הכחות כולם כמ"ש בטור ח"ח סימן ה'. וענין
מה שהוא יתגדך נקרא בעל הכחות. כי לא כדמת
ב"ו מדת הקב"ה. כי האדם כשנונה בנין. ד"מ
מעץ. אין הנונה בורא וממניח אז מכחו העץ רק
שלוך ענים שכבר נבראו ומסדרם בבנין. ואחר
שכבר סדרם לפי רצונו. עם שכתוהסר ונסתלק
מהם. עב"ז הבנין קיים. אבל הוא ית"ש. כמו
נעת בריאת העולמות כולם. בראש והמציאם הוא
יתגדך יש מאין בכחו הב"ת. כן מאגל יוס וכל רגע
ממש. כל כח מציאותם וסדרם וקיומם. תלוי רק
במה

ענין הנלם שחילקם האריי ז"ל לנ' בחי'. ז' ול'
ומ'. הוא כידוע דשרשין הקדמאין דכלא
הוא שרש הדי יסודות אש רוח מים עפר. ועיקר
הפועלים הם הני יסודות ח"מ"ר נק' ב"י ג' אמות
ח"מ"ש שהם אמות דכלא. ופעלתם של אלו הני הוא
ע"י יסוד העפר שהוא מתפעל ומקבל מהם. והם
ג' אמות יקצו של השם ב"ה ו' אחרונה כפולה.
והם מ' דללס כל א' ב"ע. והפועלים הם ג' ל'
דללס. ועדיין הם בבחי' השכל והמוחין הני'.
ובהתפשטותם אח"כ נצלבזבמעה הם ג"ג. והוא
שרש המדות במלכות דתבונה המתפשטת ב"א
ועלם המדות חנ"ת ואח"כ המדות במעשה ממש
והסנה"י והוא ג' דללס. וע' צוהר וארא כ"ג ע"ב
דא קב"ה כד ברא עלמא עבד ל"י לגרש דביוקא
דיליה ואחקין ליה בתקוניו וכו'. אר"ש ח"א רביע
אינון קדמאירזא דמהיננותא. ואינון אבהו דכלהו
עלמין ורזא דרתיכא עלאה קדישא. ואינון אש רוח
מים עפר. אלין אינון רזא עלאה. ואלין אינון אבהן
דכלהו עלמין וכו'. (שם כ"ד ע"א) ח"מ אר"מ עלמין
קדמאין ושרשין דלעילא ותתאין ועלאין עלייהו
קיימין. ואלין אינון ד' לד' סטרי עלמא וכו'. עפר
איהו קר ויבש ועל דא מקבל עלי' כלהו. וכלהו
עבדי צ"ע צדתיי' ומקבלא מכלהו לאפקא בחילהון.
והוא כנ"ל שיעקר הפועלים בעולם ובנפש הם הני'
יסודות אש רוח מים. וע"י יסוד העפר נגלה כח
פעולת הני' יסודין בעולם. וכן בנפש נגלה ע"י גוף
האל' יסודו מעפר פעולת כח הני' יסודות ח"מ"ר
שננפש. כמבואר צוהר הנ"ל וכלהו עבדי צ"ע
ענדיהו וכו' לאפקא בחילהון. וכבראש בחוש
שהארץ מוציאה לחיים. מהם תולדות אש. כענין
ממגד תבואות שמש. ומהם תולדות המים לחיים
וקריים. כענין וממגד גרש ירחים. ומהם תולדות
הרוח. כענין מאירא קא רצו. זיקא דנתר ונטרא
כנטרא שמשא דנתר מטרא כתרי מטרי. כידוע
שטבע האש והרוח להגבי עוף. ומי' יורדין למקו'
נמוך לעפר. ולא גס יסוד רוח ואש מתקשרים
ביסוד המים. וגם המה נותנים שפע ומשכים
לארץ. אז מתגלה ע"י יסוד העפר כל הנחותים
בהתמזגות

שער א

זמה שהוא ית'ש משפיע בהם. ברצונו יתברך כל רגע כח וספיעת אור חדש. ואו היה הוא ית' מסלק מהם כח השפעתו אף רגע אחת. כרגונו היו כולם

לאדם ותהו. וכמו שידו

אנשי כנה"ג המחדש (*)

בטובו נכל יום תמיד מעשה

בראשית. היינו תמיד ממש

כל עת ורגע. וראייתם

מפורשת כאמור לעושה

אורים גדולים. שלא אמר

עשה אלא עושה:

דגדד'ה
ואף שאין סודות ניכר
לעין. אמנם הדי
יסודין עלאין דליתון
הסרשין קדמאין ואצתן
דכולא כנז' צוהר אלא
כיג ע"צ. שהג שרש
כל מעשה בראשית
ותניינות כולם. והס
ד' אומיות הויה צ"ה.

התמונות והרכבתם כל עת ורגע בשרש שרשם חינו מושג
כלל. והוא ית'ש מחדשם כל רגע לפי רצונו. וענין
התמונות כל רגע הם התחריף לרובי ששם צ"ה על פי
הסתמות נקודותיהם. תחריף רגעי הספה. וכן משתנים
עוד כל שעה לרדופים אחרים. וגם אין מדת יום שזה
למדת לילה. לא כל יום דומה לבניו שלמנו וחסריו
כלל. ז"ש אמרשם גוי מעשה בראשית ידקא:

וזהו שנקרא הוא ית'ש

האלקים בעל הכחות

כולם. (*) שכל כח פרטי

הנמצא בכל העולמות. הכל

הוא ית'ש הבעל כח שלהם

שמשפיע בהם הכח וגבורה

כל רגע. ותלוים בידו תמיד

לשנות אלוסדרם כרצונו ית':

ויבא חלקים דכתיב באציומך ולכן ובעלם פי' השר שלו.
כי הם ממונים עליהם להנהיגם. וכן דיני נגיף נקראים
חלקים ובספג' נ"ו ח' וזמא חד מכל שאר שמהן וכו' ע"ש.
אמנם כולם אין הכח שלהם מעצמם. רק ומה שפע
בהם הוא ית'ש כח וגבורה לפיות מושלים וכו'. לכן נקרא
הוא ית'ש חלקי האלקים. וכן כתיב כי גדול ה' מכל
אלהים. הסתמות לו כל אלהים. וגם העובדי כוכבים
קוראים אותו יתברך אלהא דלחנין ולכן נקראי' האלים
אחרי' ר"ל שאין הכח שלהם מעצמם רק זמא הגבורה ממנו
והגבורה ממנו מושך נ"כ כמו מהכח שעליו. עד הבעל כח
האמיתי של כולם הוא ית'ש. ולכן נאמר (ירמיה י"א)
וב' חלקים אמת. שהוא הבעל כח האמיתי של כולם שכולם
מקבלים כסם אמת ית'ש. ז"ש ויסלו על פניהם ויאמרו
ה' הוא האלהים:

בהתמונות כל הג' יסודות כראוי. וכל שנוי טבעי

כל הנמצאים שנעולם מההוא ארעא עד שמי רום

הכל הוא משנוי התמונות הדי יסודין. שכן השרשין

קדמאין. והתמונותם הן פנימיות נפש כל דבר.

ומאיות התמונותם בפנימיותם נמשך הדלי

הפרטי' רבים בכל דבר. בתמונת ממשו. וגוון

מראיתו נדוממים. וכן שנוי הלחמים בטעמים.

ותמונתם וגוונם. וכן שנוי טבעי כל הבעלי חיים.

תמונת אברייהם מראיתם וזורתם ופועלתם.

משתנות לפי התמונות נפשים ודמם מד' מרות

דליתון הדי יסודין. וכל התמונות הדי יסודות נמשך

משליטת הכוכבי' המסודרים במשמרותיהם

ברקיע כמשאר ח' אין לך כל עשב בארץ שאין לו מזל

ברקיע שמכה ואומר לו גדל. והכוכבים במשלותם

מקבלי' עיי מלאכים בשליחותם מד' חיות המרכבה

והכל נמשך משם הוי צ"ה כמזואר בעי' באריות.

היינו שכל הדי שרשין קדמאין הן הוי אחת. שרשין

ה' יתברך שמו היה לברוא כל העולם בהתהוות

הוי' כו' שנכל המציאות ימלאו כח קד' שרשין. גם

כל כחות האדם בטבעו ונטיית שכלו ונטיית רצונו

משתנים לפי השתנות מוג' שרשין דילי'. וכמזואר

ברעי' מנחם דף רל"ד ע"ב. אית חיון טבעיות

ממק' על גופין דליתון מארבע יסודין ואיטון דכיון.

ולקנלייהו ארבע חיון וררסין מסאבין על ד'

מריין. מרה חירורא. מרה סומקא. מרה ירוקא.

מרה אוכמא. ואית חיון שליות דסחרין

לכורסייא. ואית לעילא מנייהו. וגבוהים עליהם.

והדי שרשין דאדם שלעילא הן המה הגלם שמהם

נמצאים כל גורות הכחות באדם. כמזואר בזואר
חדש מדרש הנעלם בראשית ד' ט' ע"א. ח"ל
שהגבורא ית'ש ברא חת האדם ובגדא אותו בגלם
וגזורה והכינו מארבעה דברים מובדלים זה
מה. מאש מרות ממים ומעפר וכו':
וכמבואר בנח"ז חקון לית דף למד ע"ב. סליק
באשא ורוחא. ונחית במיא ועפרא
ורחא דמלה והנה מלאכי אלקי' עולים ויורדי'
בו עולים הרי ויורדים תרי וכו'. עפר מנא
דכלא. והוא שלפי פנימיות מוג האש והרוח שננפש
האדם דסליקין לעילא בטבעם ככה נמשך פנימיות
פרטי כחות האדם למעלה. ולפי פנימיות מוג יסוד

המים והעפר שנכפש האדם ככה נמשכים פרטי
 כחותיו למטה. ואם כי אופן התמוגגות פנימיות
 היסודות שנכפש האדם אינם מושגים לחוש
 חיך ומה. אמנם בזהיר אור התמוגגות במגז
 דלהון יסוד העפר שורש הגוף. אזי הגוף מפיק.
 לבר חילוקן דשגש אמות ח"מ"ש ע"פי פעלו.
 כמבואר בזוהר וארחי הגיל: וכה התמוגגות
 שרשין דג' יסודי ח"ר"מ הן המה שרשים שמהם
 נמשכים כל פעולו הגוף. אך המה נסתרים
 ואינם מושגים: ואף גם כאשר רואים אהנו
 פעולות הגוף הנמשך מהתמוגגות ה' מרות.
 הנה אין היסודות נגלות לנו לחוש: רק
 מהפעולות הנגלות לנו. וכל לתפוס ערך
 התמוגגותם ברוחניות כמבואר בזוהר יתרו
 בפסוק ואתה מחזה. ומקונו זוהר. ח"ח.
 ולזאת אמרו בזוהר וכתבי החרז"ל שלגם מבחי'
 עלמין סתימין ודמות מבחי' עלמין דאתגליין.
 גם מאמרים שלגם דוכרא ודמות נוקבא והוא
 כח פועל ונפעל. והוא בלגונו כדמותו. כמו
 שהקב"ה נסתר מנר עצמותו ולית מחשבה
 חפיסא ב'. רק מנר פעולותיו הטובות נגלה
 לנו טובו בכל מילי דמיטב. כן הנפש רוח נשמה
 שבאדם אינה מושגת למחשבה רק ע"פי פעולותיו
 ע"י הגוף. ואף גם זאת אין רואים אותה רק
 מושגת מציאותה. כמ"ש רז"ל (ברכות ד' י"ד
 ע"א). הני חמשה ברכי נפשי וכו' מה הקב"ה
 רואה ואינו נראה אף הנשמה רואה ואיני
 נראית. ועיין תומר דבורה שע"ז סובב כל
 דברי קדוש ה' הרמ"ק ז"ל כמ"ש פ"א בהתחלתו
 ח"ל האדם ראוי שדמה לקוט וזו יהיה בסוד
 הגורה העליונה גלם ודמות שאלו ידומה בגופו
 ולא בפעולו הרי הוא מכיב הגורה ע"ל.
 וזהו מה שכתוב צ"ח שעיקר ירידת הנשמה
 להגוף הוא לברר בח' הגלם. והענין
 הוא כמו שלגם פירושו דפוס (עיין פי' רש"י
 על פסוק בגלמנו כדמותנו) כמו ד"מ מי שמצייר
 במחשבתו איזה דמות פרטי לעשות סוף המעשה
 שבמחשבתו. תחילה מעורר שכלו להמציא גלם
 ודפוס באופן שיוכל להעשות ע"י הגלם הדמות
 פרטי שרצוה. וממציא דפוס פנימי שע"י תעשה
 פנימית

פרק ג כן נדמיון זה כניכול. נראה הוא יתב'
 את האדם והשליטו על רבי רבון
 כחות ועולמות אין מוספר. ומסרם נידו שיהא
 הוא המדבר והמנהיג אותם ע"פי כל פרטי
 חנועות ומעשיו ודבוריו ומחשבותיו. וכל סדרי
 הנהגותיו. הן לטוב. או להיפך ח"ו. כי במעשיו
 ודבוריו ומחשבותיו הטובי' הוא מקיים וניתן
 כח נכמה כחות ועולמות עליונים הקדושים.
 ומוסיף בהם קדושה ואור. כמ"ש (ישעיה נ"א)
 ואשים דברי נבין גו' לנטוע שמים וליסוד ארץ.
 וכמאמר ז"ל ח"ת נבין אלא בויגן. כי המה
 המסדרים עולמות העליונים ככונה המסדר
 בנינו. ונותנים בהם רב כח. ובהיפוך ח"ו ע"י
 מעשיו או דבוריו ומחשבותיו אשר לא טובים.
 הוא מהרס ר"ל כמה כחות ועולמות עליונים
 הקדושים לאין ערך ושיעור. כמ"ש (שם מ"ט)
 מהרסין ומחריבין וגו'. או מחשיך או מקטין
 אורם וקדושתם ח"ו. ומוסיף כח לעומת זה
 במדורות הטומאה ר"ל:

זהו וינרא אלקים את האדם בלגמו בלגם אלקים
 גו'. כי בלגם אלקים עשה וגו'. ש כמו שהוא
 ית' שמו הוא האלקים בעל הכחות הנמשאים
 בכל העולמות כולם. ומסדרם ומנהיגם כל רגע
 כרצונו. כן השליט רצונו יתברך את האדם שיהא
 הוא הפותח והסיגר של כמה אלפי רבואות כחות
 ועולמות. ע"פי כל פרטי סדרי הנהגותיו בכל
 עניניו בכלעת ורגע ממש. כפי שרשו העליון של
 מעשיו ודבוריו ומחשבותיו. כאלו הוא ג"כ הבעל
 כח שלהם כניכול. ואמר ז"ל באיכה רבתי (בפסוק)
 וילכו בלא כח גו') ר"ע צמח ריב"ם אומר בזמן
 שישראל עושין רצונו של מקום מוסיפין כח בגבורה
 של מעלה כד"א באלקים נעשה חיל. ובזמן שאין
 ישראל עושין רצונו של מקום כניכול מתישין כח
 גדול של מעלה דכתיב צור ילך חשי גו'. ובכ"מ
 בזו"ה

שער א

בזוה"ק דחובו ז"ג ענדין פנימו לעילא כו'. וכן להיפך כנ"ל. וזוה"ק חנוני עוז לאלקים. ובזוה"ק ר"פ זבא ויהי היום ויבאו גו' להתיבז על ה' כד בעאן לקיימא על אינון עובדין דישראל על ה' ודאי קיימין. דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן כניכול מתישין חילא דקב"ה. וכד עבדין עובדין דכשרן יהנין חוקפא וחילא לקב"ה. וע"ד כתיב חנו עז לאלקים זמיה בעובדין דכשרן. ולכן אמר לאלקים. וכן באלקים נעשה חיל. שפי' בעל הכחות בולס וכנ"ל: **פרק ד וזאת תורת האדם כל איש ישראל חל יאמר בלבו ח"ו. כי מה אני ומה כחי לפעול במעשי השפלים שום ענין צעולי' אמנם יבין וידע ויקבע במחשבות לבו. שכל פרטי מעשיו ודבריו ומחשבותיו כל עת ורגע. לא אחאזידו ח"ו. ומה רבו מעשיו ומאד גדלו רמו. שכל אי' עולה כפי שרשה לפעול פעולתה גבבהי מרומיה בעולמות והנחות האורות העליונים. (*)**

הגדה

וקרוב לשמוע שנס זה כוונתם ז"ל צאנות דע ייה למועלה ומתק. ר"ל אם כי איך רואה בעיניך הענינים הנוראים הנעשים ומנעשין. אבל תדע כאמנה. כי כל מה שנעשה למועלי' צעולונו' העליוני' נצויה גבוהה' הכל מתק הוא על פי מעשיך לאן נטיס. על פי'ם ילאו ויבאו:

לא להם חלק ושירש בעולמות העליונים שיהו יכיליים לנגיע שם כלל במעשיהם. רק שבחטאינו נחמעותו שכניכול כח גבורה של מעלה. את מקדש ה' טמאו וכיכול המקדש העליון. ועי' כהיה להם

כח

פנימית הכלי כפי הצית קבול שרוצה. וגם דפוס חיצוני הנוקף דופני הכלי להגביל הדפנות בעובים ומדתם כפי רצונו. ושניהם כאחד המה גלם ודפוס א'. אך זה נכנס לפנימית הכלי לעשות חללה כפי המדה. וזה הסובב ומקיף להעמיד דפנותיו כפי המדה. (* ככה ד"מ כשרצה הגבורה ית'ש לנרוח אדם מעפר ש הוא הכלי להשחמש לפי רצונו ית'ש. הזמין תחילה גלם ודפוס שחובל להעשות דמות האדם בגוף ואברים שע"י יוכל לפעול פעולות פרטים כפי רצון השי"ת. וברח ד' שרשין שמהם המציאו גלם פנימיו ומקיף רוחנים:

הגדה

ובמו דמיתי לקחת מדצק וגו' (תהלים ק"ג) פי' שכנס פעולתי הקחת להתמקמי שבו ולזעוק יום וילי' בקול הוי'. כן התקף הוא מוקמוו לו זעק וכאמ' יום ולילה. והתגברות מזג המרה שמורה של הקתגורס לה עלצות לזעוק. ועלנות ליכז במקומה

כמדצק. כן מרובי לרוחי גברה עליו המרה שמורה לברום מתגרת בני אדם ולזעוק כהי כמו שאמר שם כי אפר כלםס אכלתי וסקרוי צככי מטכתי כעצב מולי מרה שמורה שיש לו תאוה לאכול פסמים ופלים ולגרות תמיד. ואף שלא נראה צדמות פעולותיו אלא התגודדות וכני'. ואכילת עפר. ונחיות פנימיות מזגו והתגברות מרה לוונת לא נראה צדום. ועכ"ז שכלל מוטג שפנימיות המרה שמורה ומדאגה שכנסם צו ככד ולכות הדאגות שפצבוהו והקיסוהו עוד ומחפץ. הן המה הללם והדפוס רוחני שע"י היו פעולותיו צדמות פרטי כזה לככות ולזעוק ולהתגודד. ע"כ:

ועתה נבחין צדמתי גלם ודמות הכללי ברוחניו. שכאשר רצה הגוד' ית'ש צרצונו הפשוט לברוא העולם שיגלה דמות כל פרטי העולם כמו שהן. והגליל בלא א' שהפלוסופים קוראים אותו היולי. והנחנו נקראוהו. או כח או אור. או רצון. היינו שכן רצה שיחגלה רצונו ע"י שני כחות. א' שיומשך למעלה ד"מ. והשני שיומשך למטה ד"מ. ולמען לא יתפרדו המציאו אמצעים ציניהם כמו ענין האש שסליק לעילא ועפר היורד למטה. אך הגה אויר הוא קרוב לטבע האש לעלות למעלה. וגם יוכל לירד למטה. ומיס אף שנמשכי' לאויר כמארז"ל חלתא פרסי מידלא עינא. עכ"ז מניחים

ייקוב

מקום גזוה שלהם באור ויורדים למקום נמוך לעפר. ואף כי ברוחנים אין לומר מעלה ומטה. ובפרט זכה העליון הנאלל. אמנם ענין מעלה ונטה באמר גם לא על שני מקום. כמו והיית דק למעלה ולא תהיה למטה (דברים כח יג) שפירושו יהיו עליונים במעלות ורוחניות ולא ירדו למטה ממדרגתם. (*).

הגדה

ויתכן לומר דרך דש שוהיית רק למעלה. הוא תנאי וכו' היינו שהוטו יח"ש מצטיינים לנו כל הכרכות האמורות למעלה באופן שכשנבי' רק למעלה בקדוש. ולא כד למטה למדרגת עמי הארץ. ועצמי אשכ' מהו המעלה בקדש כי משמע אל מות ה' אלקי' גוי' לשמור ולעשות זהו המדרגה העליונה העליונה גס האמור' נס האמור' שבעליונים ולא מקור חריגתם מכל הדברים כי צל דמי ורמיא צבור מכל לא פתח הדברים. לעילא. אף לימין פי' שמי יד וטיה' שתי לו מטה מ"ו חסוקה וחסבה חלשים לר"ת חסרי: כראוי

כענין מעלין בקדש ולא מורידין. כמו כן ענין כחות דסלקין לעילא פי' שנמשך לרוחניות המדרגה העליונה שנעליונות ודנחתין לתחת פי' למדרגות תחתונות. כי אף צבולם האצילות ולמעלה כל בחי' מחדשק בפנימיותה למדרגה שעליה. וגם משתלשלת להשפיע קיום למדרגה שלמטה הימני' . וכמו ד"מטע האש לכלות כלגשמיית לרוחניות. כידוע ענין הקרצנות ועכ"ז מוליד רוח. וטבע תנוע' הרוח להוליד אש. ועכ"ז נכנס בגשם ומקיימו. וטבע המים להמשך אחרי הרוח בתנועה כלדדו. ועכ"ז יורד למקום נמוך לעפר ומצמיח כל מיני גשמים. כן היה רצון הש"ת שיצמיח כח שיחטוק תמיד להתדב' ששור' שרשו ושישפיע שפע גם לקיום מדרגות שלמטה. והן הנה השמים וצבאים הארץ וצבאים (ועיין רמב"ן צפי' על החומש בזה) כי אף שחוקת צבא השמים רוחנים להדבק במדרגות עליונים. כענין שנאמר השמים מספרים כבוד אל. עכ"ז בכל הארץ יאל

כח לנ"ו טיטוס להחריב המקדש של מטה המכוון נגד המקדש של מעלה כמו שארז"ל (איכ' רנח') קמחא טחינא טחינא. הרי כי עונותינו החריבו ניה חלעה עולמות עליונים הקדושים. והמה החריבו רק ניה מטה והו' שהתפלל דוד המע"ה יודע כמביא למעלה בסנך עץ קדומות. ביקש שיחשב לו כאלו למעלה נשמי מרומים הרם. אבל באמת לא נגעו שם מעשיו כלל כנ"ל: גם על זאת יחדר לב האדם מעשה הקדש שהוא כולל בתצניותו כל הכחות והעולמות כולם. (*).

הגדה

כ"י הוטקן והמקדש היו כוללים כל הכחות והעולמות וכל הסדרי קדושות כולם. כל נתי' ובחזיו עליותיו ומדריו וכל כלי הקדש. כולם היו נדונו' עליוני' ללא דמות תצניית העולמות הקדושים ובקרי' פרקי המרכבה. הנה יבד' דוד ושמאל הרוח. הכל מיד ה' עליה' הסביל כל מלאכו' התצניית. ואמרו ז"ל צפ' אצורו מקוין (כ"ד ב') מ"ד כו' וכי ויה ענין ניות אלל רמה אלא שהיו יושבין צדמה ועברק' צביון שלעולם כו'. ז"ש בתצניות ר"ם פקודי שהוא שקול נגד צריחת העולם. ונונה סכסכ' וכלל העניני' שהיו צביריה שהיה היו צ"ב צופקן. ולכן אמר הכתוב צבאלאל וד' יליאחו רוח אלקים צביריה וצביריה וצבדע' כי צב"ו ה"ד צב"ו העולמות הם (ש"סג) ג' כי בתצניית יבד' ארץ כונן שמים צביריה וצ' וע' זוהר שקודי כ"א ח' כו' כ"י להלן כפ"י. שהן הנה הקדש והמקדש העליון. והלב של האדם אמצעיית דופא הוא כללית הכל נגד הבית ק"ק אמצעי' הישוב אכן שמים. כולל כל שרשי מקור הקדוש' כמוהו ורמזהו ז"ל צושנה פתפלת השחר יביון את לבו כנגד בית קה"ק. וצוהר שלה קס"א סוף ע"א ת"ו כד צדא קצ"ה צ"ג בעלמא אתקין ל"י כגונא עלאה וקירא ויהב ל"י חילי' ותקפי' באמצעיית דופא. דתמן שרי' לבא כו'. כג"ד אתקין קוב"ה עלמא ועבד ל"י חד דופא כו' ולבא שארי באמצעיית כו' דהוא חוקפא דכלא וכלא ביה תליין כו'. וההיכל לבית קה"ק דתמן שכינה וכפורת וכרובים וארון והכא הוא לבא דכל ארעא ועלמא ומכא אתתני כו'.

ח'

הגדה העליונה גס האמור' שבעליונים ולא מקור חריגתם מכל הדברים כי צל דמי ורמיא צבור מכל לא פתח הדברים. לעילא. אף לימין פי' שמי יד וטיה' שתי לו מטה מ"ו חסוקה וחסבה חלשים לר"ת חסרי: כראוי וגם אינו ירא ומלפניו היינו צבורים מן המים. אף שלמד לפרקים א"א שמתקיים תלמודו צדו במדרגה עליונה כראוי גם דרך דש כולל לומר שמה שהושגו אהבה ויראה לתקין גפנין כמו עוף שצבדו גפניו עכ"ז היא צענומה כשה רק

שער א

יאל קוסובנקזה חבל מליהם. ורק שלא חנקת הריאה.
 היינו השפעתם בחרך. שיוכל קול המורה
 לשמש עם אהל בהם לשון להשמע לקיים והגיה
 בהם נרו שדרך השמש. זו יומם ולילה. ע"כ:

נקבלים אורות רוחניות השמים ליתן הארה בתוך
 הארץ ממדריג' למדריגה ועיין בזוהר תרומה קל"ז
 ע"ב וקל"ז ע"ח. ומהכח אור הרצון הוא נשתלשלו
 ונגלמו כחות היסודות ממדריגה למדריגה עד
 שמשפיעים שפעם גם בכל המציאות התחתונה
 הלזו ומתרחים ע"פי דמות פרטים מאוניה כפי
 רצון הקב"ה שימלא בריאת האדם צנוף מעפר
 ושע"י שלש היסודו' אמ"ש שהן הכלל ודפוס רוחני
 ימלאו כל כלי גופו בצופן שיוכל האדם לפעול על
 ידיהן פעולות פרטים כפי רצונו ית"ש. וע"י פרטי
 מעשי המצות שיעשה האדם בחרך הלזו הגשמה
 יתגשאו היסודות שלו שרשין הקדמאין לדעילא כפי
 רצונו ית"ש. והגוף הוא מלא לאפקא חילי הוידהנך
 שרשין שע"י פעולותיו בת"ומו יגלה שחוקת
 היסודות שנפסח הוא להתגשף לראש. כענין
 שאמר דהע"ה. לך ה' הגדולה וגו' כי כל בשמים
 ובארץ לך ה' הממלכה והמתגשף לכל לראש. לא
 ואמר ממך ה' הגדולה אהל לך ה'. היינו שאף כל
 הכחות הנמצאים בחרך מתחת המה נמשכות לך
 ה'. ועם כי מנהגו נחמין לתת לארץ. היינו כי כל
 דאחיד בשמיא ובארעא. הנה לך ה' הממלכה.
 ומתגשף לכל לראש. אף בחרך :

והנה רצון הקב"ה היס להמציא ע"י השלש חמות
 אמ"ש שימלאו כלים נמצאים ממדריגות
 מדריגות. ושכל מדריגה יתנוגו היסודות
 באופנים שונים. ושע"י כל כלי וכלי לפי. בחינתה
 יוכר בצחי' שונית שחוקתן להמשך למעלה וגם
 להשפיע למטה והכלי שלמטה הימנה. בכדי שגם
 בכל התחתונה שנתחתונות ימצאו הכוונה
 הראשונה שהיא מתגשף לראש. ליתת נמצא
 התמונות באדם בשלשה כלים. צמות. בלב.
 ובכבד. והן המה כלי הנפש רוח ונשמה שבאדם.
 ובכל כלי מהג' כלים מתגלמים השלש חמות אמ"ש
 להתראות כחן צגלויים שונים. היינו בכלי המוח
 ניכר התמונות השרשין ע"פי המתשבה :

והוא שמודעת בזוהר שלפי התמונות ד' יסודין
 שכלי המוח. ככה תהא גלוי השכל זו.
 והיותה

כו' ע"ש באורך. א"כ צעת
 אשר יתור האדם לחשוב
 בלבבו מחשבה אשר לא
 טהורה בניאוף ר"ל. הרי
 הוא מכניס זונה שמל
 הקנאה צב"ת ק"הק העליון
 נורא בעולמות העליונים
 הקדוקים ח"ו. ומגביר ר"ל
 כחות הטומאה והס"א
 צב"ת ק"הק העליון. הרבה
 יותר ויותר ממה שנגרם
 התגברות פח הטומאה ע"י
 טיטום בהיעזו זונה צב"ת
 ק"הק בצמקדש מטה. וכן כל
 חטא ועון אשר על איש ישראל
 מכני' בלבבו ח"ו אש זרה.
 בכעם או שארי תאוות
 רעות ר"ל. הלא הוא ממש
 כענין הכתוב (ישעיה סד)
 בית קדשנו ותפארתנו אשר
 וגו' היה לשריפת אש.
 הרחמן יתברך שמו יעילנו.
 וזה שאמר השם ליחזקאל
 (מ"ג) את חת מוקוס
 כסאי גו' אשר אשך
 שם בתוך בני ישרא לעולם
 ולא יעונו עוד בית ישרא
 שם קדשי גו' בזנותם גו'.
 עתה ירחקו את זנותם גו'
 ושכנתי בתוכם לעולם :

או וסם כל"ה צ' וצ"ח
 תרומה ליה ע"ג ע"ש
 באורך. ולכן אמרו ז"ל
 (ברכות ל"ה א') יודע
 היה צללל ללדק
 חותיות שנבראו בהם
 שמים וארץ. ולכן
 האדם יעשם הקדש
 שכולל ג"כ כל סדרי
 צדקת
 המרכבה כלל הבריאה
 כולה. הוא ג"כ דוגמת
 ותצניח המשכן
 והמקדש וכל כליו.
 מכון כסדר התקשרות
 פרקי אצטיו וגידיו
 וכל כמותיו. וכן משלך
 צוהר כלל תצניח
 המשכן וכליו. שהמה
 רמוזים כולם באדם
 אחד באחד יבאו
 כסדר :

לאות הכי כי ודלי
 עיקר ענין
 הקדש והמקדש ושתיית
 שכינתו ית' הוא האדם
 שאם יתקדש עלזו
 כדלוי בקיום המצות
 כולן שם תלוין ג"כ
 בארשן העליון בפרקי
 אצטיו השיעור קומה
 כניכול של כלל כל
 העולמות כולם. (וע'
 זוהר תרומה קכ"ב צ'
 יתת המשכן תעשה גו'.
 הא הכל רזא דיתודל
 כו' עש"ה) אז הוא
 עלזו המקדש ממש
 ובתוכו הי"ת"ש. כע"ש
 (יב"ה ז') היכל ה'
 היכל ה' המה.
 ובתוכו ז"ל ותכתי
 בתוכם בתוכו לא נאמ' אלא בתוכם כו' וזה שארז"ל (כתובות
 ה' ע"א) גדולים מעשי לדיקים יותר מנעשה בתיים ואלין
 דאלו נעשה שמים וארץ כתיב אף ידי יסדה ארץ ויעיני
 בטפה שמים. ואלו נעשה לדיקים כתיב מקדש
 אדני כוננו ידיך. פתחו נמעשי לדיקים ופיימו כל יייתם
 מוקדש. כי כן צמח שהלדיקים ע"י מעשיהם הכלויים
 לפני

והיותר מוכשר לקבל ולתפוס שכל עמוק הוא מי
 שטענו התגברות המרה ירוקה ומורה שחורה. כי
 מרה ירוקה הוא מיסוד האש רסליק לעילא לעומק
 רוחניו השכל. ועי' חויר' שזמוחא מותג' להצטייר
 ציורא זמיא שזמוחא ונשרש' הציור' השכליות
 במנא דיסוד העפר שזמוחו. ונקבע קביעות חזק
 בדעתו כענין הדעת לחבר היטב כל הכחות מן
 הקצ' אל הקצ'. שיהא כל כלי מוחו ממולא' במחשצ'
 תורה להשיג כל רטוטת השי"ת. ומחשצת עבודתו
 ית"ש. וגדולתו ואהו"יר. ועי"ז יומשך בשכלו לרצונו
 ית"ש שיהיו כל מחשבותיו בנתי לה' לבדו בתורה
 ועבודת עד שלא יעל' שו' מחשצת פגול אשר לא ירצה:
ועוד משתלשלים מוצ' היסודות לכלי הלצ'. ואף
 שכלצ' אינצ' דבקות כ"כ כמו צמוח. וכי
 תנועתם בלב המה מורגשים יותר. כי מוחא שקיט
 ונייח. ובלצ' פועלים היסודות בכת יוחר חזק.
 אמנכ כך ה' רצון השי' שיהי' מוצס מחגלה יותר
 בכלי הלצ' כ"י כש' מקור חיות כל האברים. ושיהי'
 פעולות האברים נמשכים אחר ציור הלצ' בתמונא
 היסודות בכת יותר חזק. שיוכל לעורר בכת חזק
 את האברים קיותר מוגשמי' לציורם הרוחני. וכלצ'
 מתגבר יסוד האש יותר. להגניה לבו דדרתי ה'
 ולהמשיך כל כחות הנפ' מגשמיות העול' להשתמש
 בקודש. בתורה ועבודה ואהו"יר. כנצע האש
 להפוך כל גשמיות לאעלא לון לעילא. וכח האש
 שכלצבו מעורר יסוד הרוח להוציא כל רוח ממללא
 דינ' בתורה ותפילה כפי שהנין צמוחו. והוא קלא
 דכליל מאש ורוחא ומיא. כמ"ש צרע"מ פנחס ד'
 רכ"ז ע"ג. קול ה' על המים. מסטרא דמיא דחיבו
 מוחא דתמן סליק בכנפי ריאה. קול ה' חוצב להבו'
 אש מסטרא דלצא כד נפיק מפומא אתקרי דבור
 ונמנא כל דבורו בתורה ותפלה. וכלי הלצ' וה'
 מוצלי הפה. המה מאנא לאפקא חיליהון דשגש
 אמות אמ"ש לפי מוצס שיהא בנתי לה' לבדו.
 ודבורו גם ולא דבדרים צטלים:
ומן הלצ' נמשכים התמונות לכל כלי המעשה
 לקיים צפועל ממש כל מצוות ה'. בזהבה
 ויראה מסטרא דמיא. ובשמחה של מנוח
 מסטרא דאשא. ובזריות נפלאה מסטרא דרוח
 עד שכל תנועות אצרי גופו יהא ניכר שהמה
 נמשכים

לפניו ימצך. כן הם מקדש ה' ממש. וי"ל עדי' הכחז
 ועשו לי מקדש גו' ככל אשר אני מראה לוחך וגו' וכן תעשו
 ורז"ל דרשו (סנהדרין מ"ו) וכן תעשו לדורות. ולדרכינו י"ל
 ז"כ אל תחשבו שהכלית כוונתי הוא עשיית המקדש
 הפיזי. אלא מדעו שכל הכלית רלוני בתצניית המשכן וכל
 כליו. רק לרצון לבס שמונתו תרלו וכן תעשו את כל עמליכם
 שיהיו אחס צמעיכם הכלויים כתצניית המשכן וכליו.
 כולם קדושים רחיים ומוכינים להשרות שכינתי בתוככם
 ממש. זכו ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם דייקא שכלל
 אשר אני מראה לוחך את תצניית המשכן וכו'. הכלית כוונתי
 שכן תעשו את עמליכם. וכן אחר הוא ית"ש לשלמה אחר
 גמר בנין המקדש (מלכים א' ג') הבית הזה אשר אתה בונה
 הוא רק את חלך בתקתי גו' ושכנתי בתוך עמי ישראל
 דיקא. לאת שכלקלו פנימיות המקדש שצמחם. אז לא
 הועיל המקדש הפיזי ויהסרו יסודותיו ר"ל. וזה שאמר
 השם לימקאל (מ"ג) הגד את בית ישראל את הבית ויכלמו
 מעוונותיהם גו'. ואם ככלמו מכל אשר עשו זרחת הבית
 ותכנתו ומוצלי ומוצציו וכל לזרותיו ואת כל מקותיו
 וכל לזרותיו וכל תרמיו. הודע לוחם וכחצו לעניינם
 וישמרו את כל לזרותו ואל כל מקותיו ועשו לוחם. והוא
 מוצאר. ובחגגותו ואם יתכנעון מכל דעבדו צמתיהון
 זרחת צימא ועיקוקי' כו':

ובזה יזון הכתוב וייצר ה' חלקים את האדם
 עפר גו' ויפה צאפיו נשמת חיים ויהי
 האדם לנפש חיה. ופשוטו של מקרא ודאי הוא
 כתרומתו והוא האדם לרוח ממללא. ור"ל שכאשר
 היה הגוף לבדו היה עדיין עפר ממש בלא שוסחיות
 ותנועה. וכאשר נופח בו נשמת חיים. אז נעשה
 איש חילתה תנועה ולרצו. ועיין רמב"ן צפיה התורה.
 אמנכ בקרא ויהי האדם לרוח כתיב. אלא ויהי האדם
 לאת יש מקום לפרשו עפ"י שנתבאר. שהאדם
 נצמחה החיים שבתוכו. הוא נעשה נפש חיה לרצו
 עולמות אינמספר. שצמו שכל פרטי הנהגות הגוף
 ותנועותיו הוא ע"י כח הנפש שצקרנו. כן האדם
 הוא הכח הנפש החיה של עולמות עליוני ותחתונים
 לאין שיעור. שכולם מתנהגים על ידו כנ"ל:
פרק ה ומה שעלתה ברצונו ית"ש. להרכיב את
 האדם התחתון לראשי העולמות
 עליונים. שיתנהגו ע"י. כי ידוע צוהר וכחצו
 הארציל צסדר השתלשלו והתקשרות העולמו'
 שכל

שער א

שכל עולם הוא מתנהג כסידור מצבו וכל פרטי ענייניו כפי נטיית כח העולם שעליו. שמהיגו כנשם את הגוף. וכן הולך ע"ו הסדר גבוה מעל גבוה. עד הוא ית"ש נשמת כולם. ע' זוהר בראשית י' ע"א וכל עלמא כו' עילא ותתא מריש רזא דנקורה עלאה עד סופא דכל דרגין כלא איבו דא לבושא לרא ורא לרא כו' דא לגו מן דא ודא לגו מן דא כו' וצ"ל רז"א ב' וכלאו כהורין אחידין נהור אדא כנהורא דא ונהורא דא כנהורא דא ונהרין דא כדא כו'. נהורא דאתגליא חקרי לבושא דמלכא כהורא דלגו לגו כו' ע"ש. ופרטות הענין מנורא כע"ה שער פנימיות וחיצוניות דרוש ב' ופער"ה בהקדמת שער השבת פ"ו ופ"ח ובשער השבת פכ"ד. שחיצוניות של כל פרטוף ועולם מתפשט ומתלבש בהפרטוף והעולם שמתחמו ונעשה לו לפנימיות וכמה. וכל העולמות

נמשכים בלתי לה' לבדו. וכל כלי הגוף שמיסוד העפר הוא מנה לאפקא חיליהון דשרשין עילאין שלש אמות אמ"ש במעשה :
 ובל אשר ירבו השלש יסודות אמ"ש להתקשר בשרשין דיליהון ככ"ל. יתרצה אורן בפנימיותן ובהקיפן ויזדככו כל הגוף שמעפר שלא יהא שום עצלות וכבדות באברי הגוף. ויהיה רץ לבזי וקל כגשר לעשות רצון הקדוש ב"ה. כענין שכתוב בזהר פנחס רל"ב א'. לב איבו זכ"ך מכלא. מינה כל טבובל דריאותה דשייפין בלבו. וכל תוקפא וכל חדוה וכל שלימו דאיטריך לכל שייפין. ובזהר ויקהל קנ"ב. ת"ח בשעתא דבר בש שוי רעותי לגבי פלחנא דמאר"י ההוא רעותא סליק בקמייתא על לבא דאיבו קיומא ויסודא דכל גופא. ולבתר סליק ההוא רעותא על כל שייפי גופא ורעותא דכל שייפי גופא ורעותא דלכא מתחבראן כחדא. ואיעון משכין עלייהו ז"הירא דשכינתא. לדיירא עמהון. וההוא ב"ג איבו חולקא דקב"ה :

ככללים וכתלקים לר"כידוע. שהאופניוהחיות. וכסא כבודו. ואצילות קדשו יתב'. ונשמת כל אחד הוא העולם שעליו. כמ"ש (יחזקאל א') ובהכנס החיות גו' יגשאו האופנים לעומתם כי רוח החיה באופנים. בלכתם ילכו ובעומם יעמודו וגו'. והחיות ג"כ מתנהגים ע"י עולם הכסא שעליהם כמארז"ל שהכסא נושא את נושאו. וצ"ח יתרו מעשה מרכבה ל"ג א' רחיות נעלין לדנטלין לון כו' כרסייא קדישא נטיל לחיו. וכשמת החיים של הכסא. הוא סוד שרש העליון של בליות נשמות ישראל יחד שהוא יותר

ולפי מה שקדם. ה' שרשין עלאין הן המה הכלל והדפוס רוחני שעל ידן ימלאו דפוס פרטי אברי האדם על תמונת שלשה הכלים מוח לב וכד'. שהמה נר"ן. ושיתראה על ידן פעולות המחשבה דבור מעשה כפי רצון העליון. והם נמשכים מארבע אוחיות הו"ה ב"ה. והיות כי אור השרשין עלאין בשרשו רב מאוד. המה רק עומדין ומוקיפין על האדם שכל מה שזדכך פנימיות כלי גופו יוכל אורן להשתלשל ולכנס יותר בפנימות. והוא מ"ס דלגם הוא הד' שרשין עלאין. וכל שרש נחלק לעשר בחי' כנודע. והלמ"ד דלגם הוא מקיף שלש אמות דענדי ענדיתיהון לפי התמונותן כמוחא. והאדרי"ק הוא מוחין פנימים לפי השלש אמות שנכנסין בגוף בשלשה כלים מוח ולב וכד'. והן מה שנובאר בעץ חיים שזרי"ק מתפשט בכל גוף ז"א ב' פרקין. ולמ"ד בחגי ז"א :

הג"ה
 ב' עיקר האדם הוא
 נשמת לעילוי בשש
 נשמותו. (ולאזת תקרא
 הגוף נעל עיין
 בחקוני"ה) נגד הכשמה.
 כי רק צמ" עקצ"י
 והשורש נכנס לתוך
 גוף האדם. וצוה
 יוכן מאדגם ז"ל
 ככ"כ

גבוה ומאד נעלה גם
 מהכסא. שהוא האדם
 שעל הכסא כמ"ש שם ועל
 דמות הכסא וגו' (*). ח"ש
 בזהר יתרו ע' ע"ב בענין
 הפסוק אחר וקדם צרתי
 אחר לעיבדא דבראשי
 וקדם

ומה שקדם ה' החלה ואח"כ הלמ"ד ואח"כ
 המ"ס. הנהאם היה רצון הקב"ה שהשרשין
 עלאין יפעלו פעולתן כסדרן כמנהל דלחון בגופו
 של אדם מיום הולדו. היה נקל לו לאדם לזכור למוחין
 דלגם

דלגלג כנ"ל. אמנרטון הקב"ה הוא שיהיו כל פעולות
 השרשין עליונות נרנן מוסמרים בתחלה בעמנות
 ולא יפעלו תיכף בכלי הגוף
 מיום הולדו עד יגדל
 הנער (*). וכנראה בחוש
 שכל מה שנגדל הולד בכלי
 הגוף כן נגדל שכלו. ודבורו.
 ומעשיו. ואמנ' צעוד יסודות
 העוברים שלו שצפנימותו
 מוסמרים. ושרשין עליון
 מקיפין. ולא שלחו האררן
 לפנימותו. יש מקום שיגלשו
 עליו כחות הרע ח"ו.
 (כנודע בע"ח שצמקוסאורש
 שליטת הס"א הוא צין פנימיו
 למקיפין) ועיר פראו ארס
 יולד ומסטרט דרדחיון דורסין

הגה"ה

והירוע בע"ח שער
 נוסחן דקטנות
 שלכן נק' ז"ח שאף שיש
 לו כל כלי המוחין
 אמנם פעולת המוחין
 דכלי הגלגל אינם שפועלי
 פעולתם ומוסמרים
 בעלמותם. ובענין לכוון
 הגלגל צוהר בלג קס"ה
 ח' איבר קדישא וכו'
 ועללה על כל עלמין.
 אזעיר כהוריה וקטיע
 קדושתיה לגבי דבר
 נש. ע"כ :

מסאכן על ד' מריין. מרה חירור. מרה סומקא
 מרה ירוקה. מרה אוכח. דאיונלוקבלייהו דיוסדין
 דביין. כנ"ל דרע"מ פנחס דף רל"ד ב'. ולף כי
 אית חיון שבליות דמחין לבורסויא. והית געילא
 מינייהו. וצבוסים עליהם. אמנכ הלא השרשין
 המה צרשם צנח"מ מקיפין ולא נכנסו ערן. והו
 וצבוסים עליהו. ומשליטת סטרט דיוסאבא למשכ"י
 העודית רעות מוהד' יסדין
 דבערין. ומיסוד האש

הגה"ה

וה"ו הינואר צוהר
 דינא דמיניא
 צניבס הא חולבנא
 דאיבר לוינקתמן מיני
 איהו. וגיבס איהו
 נור דליק. ומוח' ווליא
 כוונת דמיניא
 החמיטין ציליה הכי
 חיחקדיהוס. דכתיב
 חש היא עד אצווקתכל
 כי עהאם יליו והאש
 חזבנס. כי עיקר מסכן
 הי"הר הוא צנל. ולכא
 חשא. וכאשכ צוער צנל
 האדסאם זרס אשכ לל
 צוה"ס. צנאה וצבוס
 בלג חועצת ח"ו
 חלש

צנ"ל ע"צ וביוקרה
 רבה פ"ט. שלא לנה
 הקצ"ה להטיל קנאה
 צמע"צ. וביוס' צנל
 שמיסוחזק. צמניקיע
 צגלשי חדשא אררן
 וכן ע"ד צד"ה. צגשי
 צל לצווא את האדם.
 אמר חס איני צורח
 אחומן העליונים חין
 שלום צבולס. ואס
 איני צורח אח"ו מן
 הממונים. כ"ו. חלל
 הכיני צורח אח"ו
 מן העליונים ומן
 המחמונים. עפר מן
 האדמה ויפת צאפיו
 נשמת חיים. ולכאורה
 הלא עתה חמנצ' הקנא'
 יומר מעמס היה צורח
 אח"ו מן המחמונים
 לצד שעתה יש צו חלק
 מן העליונים והוא
 כולו למטה עם המלק
 העליון שנו. חך
 הענין הוא. שהאדם
 השלם כליו עיקרו הוא
 נשוע למעלי צרשם
 שמתו העליונה ועובר
 דקצאי כוונתו עלומו'
 עד שקצוה השני הוא
 נכנס צנח האדם למטה. זכו כי חלק ה' עונו יעקב מכל
 מלתו שעיקרו קשור ונשוע למעלה חלק ה"י"ם מושג
 כניכול. ומסתכל במחל עד צו"ה לגוף האדם (וענין לקינן
 פ' י"ז). וכל מעשיו מגיעים לעורר שורשו העליון כענין
 המחל שאם יענע קצוה המחחון תצוורו ומתנועע גם
 דלש קצוה העליון. (ודעת לענין קבל. שכן הוא הענין גם
 צשורש הדברים למעלה צמוד האדם העליון כניכול. ע'
 חדיק קמ"א צ' צצבוק ויינכ ה' חלקים את האדם צו' על
 סוד האדם העליון. וסיים וכל דא למח צנין לאשתלשא
 ולעילא צ"ה העליון. (ודעת לענין קבל. שכן הוא הענין גם
 וישפ צאפיו נשמת חיים נשמת דכל מי דעילא וחחא
 חליין ויהיה נשמת המחח ומחקיימין צה. ויהי האדם לנפש
 סיה לאתקא ולעילא חקקיין כ"ד ולאשתלשא להסיה
 שמתח מדרגה לדרגה עד קופא דכל דרעין. ענין דיוני
 סיה נשמת מחחמא ככלל ומחשש' ככלל כ"ו ע"ש):

פרק ו אמנם עדיין הענין רריך ביאור. (כי
 הוא ז"ל דיבר בקדשו דרך
 הגה"ה

שער א

קצרה כררכו בכל כתבי קדשו בנסחרות. כמ"ש
 בעלנו בהקדמותו שם שהוא וגלה טפח ומוכסה
 אלפים אמה). שלא כדמשמע לכאורה מדבריו "ל
 שם שהאדסאל העולמות הוא נפש ממש כמו הנפש
 הניתן ודבוק בתוך גוף האדם. אשר איזה דבר
 שהנפש עושה הוא רק ע"י כלי הגוף. שזאתו רגע

מונח גם הגוף עושהו. דזה הגדה

ודאי לא יתכן (*): וגם שלמי זס. ימיינ
 היה שצעת

אמיתיתו קדושה לנטיה. ומילא צדוה רגע מונח גם
 המלאכי היו מקדישים צדוהם אהנו כאחד. וז"ל אהנו
 צפי גיה ניה צי חין ויהש. ומרים שירה למעלה עד
 שיאמרו ישראל למה שאמר צדן יחד ככני צקר והדי
 ויריעו כל בני אלהים ולישא דוהדר ויריעו טפי משמע
 שהמה לא יתחילו כלל להקדים ליוגורם עד אשר יגמרו
 ישראל שילוש קדושה לנטיה. וכן קדרו אנשי כנ"ה
 בצרכת קדושה הם אהה קדוש וכו' ואמ"י וקדושים בכל
 יום יהללוך. הם דמלישגא דהזויר פי' תרונה קביט ריש
 ע"צ ושם קס"ד ריש ע"צ לכאורה ישמע שהמלאכים
 ומקדישים קדושהם אהנו יחד כחדא נוני. היינו משום
 שקדושהם תופה מונח תיפק אחר סיום אמיתיתו.
 כחדא קרי לה :

אבל עיקרו של דבר כי הוא ית"ש אחר שצראל כל
 העולמות. ברא את האדם אחר לנע"ב

בריאה נפלאה כח מואסף לכל המחנית. שכלל צו
 כל הצדחות אורות הנפלאות והעולמות והיכלין
 העליונים שקדמו לו. וכל

תננית הכבוד העליון בסדר הגדה

פרקי המרכזה (*). וכל

הכחו' פרטים הנמוצי
 בכל העולמות עליונים
 ותחתונים. כולם נתני כח
 וחלק ועצמותם בנייניו
 וככללו צו במוספר פרטי
 כחותיו שכו. כמ"ש צוהר
 יתרו ע"ה ב' קוב"ה הכד ברא
 לי לבני סדר ב' כל דיוקניו
 דריון עליון דעלמא דלעילא.

וכל וסעני

כלי מוחו ומולאיס במחשבת
 תורה. ובכל לבני יההיוםם
 ולי לבד"ה. ובכל גופו יעסיק
 במלות ומעשיות שהיא שורש
 כל השרשין עליון שקדמה
 לבריאה עולם :

חלות לבו וחס' אל המועל. כענין שכתוב (ישעיה נז ב')
 כי הפהש נח יוכל ויגרשו מימיו רשע ועוה. והן המים
 מיודעתיס וקרומיס שמוכדי לו ממוחא ומשנותיו
 והסודיו הכעים. ומעורר לו יסוד הכוח. מכנפי ריאה
 דכשנין על לבא להוליא דכרים ליהר רכילות ליגות
 וכדומה. ויסוד העפע מנא לאפקא חיליהון ד' יסודין.
 ועיי' נגלו פעולות ממנה ח"ר"ס. ולאשך חין אדם מתחלי
 חלותו צידו לחאח מתעבד אל לבו כטעב העפע :

וכאשר האדם מגזיר שרשין דליה שבקדושה. הנה

יסוד האש שכלנו מנביה לבו צדריה'. להחדק
 צטרנו. וצוער כרשפי אש שלהצתה ה' ונאח לחורה ועבודה
 כענין שיאמר לנמה לך נפשי. וכתבי הוי כל זמא לבו לנניס.
 וממעורר יסוד המים שמוחו. ונולמיה לו שכל טוב צדורה
 ועבודה. ולהתענג על ה' בנולמיו. וכענולר צדריה' שפתס
 רכ"ז ב' קול ה' על שתיס ומקשרא דמיה. דליהו מוחא דמתן
 סליק כנפיה ריאה. קול ה' מונב לבהו אש ומקשרא דלגא
 ומתחבר עמהס יסוד הכוח שכתבי הריאה דכשיי על לבא
 שטופחא כל מיני משקין שמוחא. וזהו קלא דכליל מואשא
 דוח ומיה. לקיים והגיתו צו יומס ולילה. ויסוד העפע הוא
 מנא לאפקא חיליהון דשרשין קדישין. צדור ומעשה.
 גרם ומשפחה. צדור ומעשה. ואיך הוא רחוק עיה'. וכה
 חק באיסור קל. ועלצות על עוונותיו. ובכל ענב כגונח
 דא יהיה מותר שמשאשא שגא דכלגא מתעורר ציה דענותא
 דמינה מתערין דינין להבין דבר מתוך דבר כוהה קלקוליס
 דברם ומשפחה. צדור ומעשה. ואיך הוא רחוק עיה'. וכה
 העבודה. וכל מה שמרבה לחפש דרכיו ולתקור מתעוררי
 בצרות קדושות. ומתחברת צדריה' על נפשו על
 שנתלצות בצדו. ומח"דיו אשר לא עושים. ומתעורר
 מיה שמוחא להוליא דמעיה ע"י. ומתחמקת הנצרות
 צחקי ה' כשמתחיים שערי דמעיה שהמה אוח יוד' משם
 רויה ציה' ומתקיס הקייט דינין שוק"ב לרופי חלקיס
 שמונין דמעיה וצורה החלשון שלו ומתק צשרשו צעניא
 פקיסא. כמ"ש עני געה ולא חתמה עד שיקוף וירא ה'
 המשמים. ע"כ :

והן הן עש רטון הקצ"ה להמליח הד' שרשין

עליון דדרשמש ז"ל בראשית בשגיל התורה
 שנקראת ראשית ובשגיל ישראל שנקרא ראשית
 וכשמק"י תרה ומלות במחשבה דבור ומעשה לשם
 הוי

והענין

וכל דיוקנין דרזן תהאין דעלמ' דלתחא. וכלא מתהקקבנינדאיהו קאים צלם אלהיכודכתי. ויברא אלהים את האדם בצלמו ע"ש. ופ' תזרעו מ"ח א' תחנא כיון דנברא אדם כו'. ובריש פ' במדבר ר"א פתח ויברא אלקים את האדם בצלמו וגו' ת"ח כו'. ובאדר קליה א' כמראה אדם כו'. ושם בר' קמ"א סוף ע"א דיוקנא דכליל כל דיוקנין כו'. וברע"מ פ' פתח דל"ח צ"ח אומר אלקים נעשה אדם כו' עד והיינו נעשה אדם בצלמו כו'. וכן אמרזה הלשון יותר באורך בתז"ח פ"ט ע"א ע"ש. ובז"ח יתרו בנעשה מרכבה ל"ב ע"ג דיוקנא דאד' דדא איהו דיוקנא דכליל כל דיוקניןכו'. ושם דף ל"ג ריש ע"א. ושם בש"ה צ"ח צ"ח אומר אלקים נעשה אדם בצלמו כו'. ע"ש היטב צל המוקמות הנו'. וע' נע"ח שער הצלם פ"א ובלק"ת פ' תשא ופ' האזינו. וזה כל האדם שכל כח פרטי שבו מוסדר נגד עולם וזה א' פרטי מוסדר השיער קומה של כלל הכחות והעולמות שמוסדרים בכיכול כחצבנית קומת

והענין כי קודם הפסא. אם כי ודאי שהיה צעל צמירה גמור להסות עצמו לכל אשך יתמוץ להטיב לו להיפך מ"ו. כי זה תכלית כוונת כלל הבריאה. וגם כי הרי אה"כ תשא. אהנש לא שהיה ענין צמיתו מחנות שחמות הרע היו כלולים בחוכו. כי הוא היה אדם יסר לגמרי כולו רק מקדרי כחות הקדושה לצד. וכל עניניו היו כולם ישרים ומזוכים טוב גמור. צלי שום עירוב ועני' לצד ההיפך כלל. וכחות הרע היו עונתי' לצד וענין נש"ע מרץ ויגנו. וה"ו צעל צמירה ויכנס אל כחות הרע מ"ו כונו שהאדם הוא צעל צמירה ליכנס אל מרץ האש. לכן כשרעה הק"א להחישו הולך הכחם לצד וממחן לשחות. לא כונו שהוא עשה שהי"ר הנפשי' את האדם הוא צחוק האדם שהוא צלמו הוא הרוח והנשך לשמות העון ולא תשך מרץ מנוט ומפחית. ונחשו שנישך אמר פתי הש"א. אז נחשבו הכחות הרע בחוכו ויגש. וכן בעולמות. וזהו ע"כ דעת רוב שמתצבו והתערבו בחוכו ובעולמות הטוב והרע יחד זה בחוק זה ויגש. כי דעת ש" המתצבות כידוע והענין

הו"ו צ"ה הרי מושך עליו שם ה'. דהא ישראל מתקשראן בצוריותא. ואורייתא נבדיה. ובזוהר פ' שמיני ל"ה ב'. רח"א אמר תורה שבכתב ותורה שב"פ אוקומוהו ל"י לברנש צלמא הה"ד נעשה אדם בצלמו כדמותו. הרי שהתורה נקראת צלם דמות. לפי שבארנו ענין צלם עלמין סתמין ודמות עלמין דאתגליין. כך התורה כלולה מראש עד סוף והוא ניה שגאמ' זוהר פ' אומר צ"ח ע"ב. אורייתא כלל סת"ס וגליא. כמה דשמא קדישא סת"ס וגליא. בגין אורייתא כלל שמא קדישא היא ועל דא איבי סת"ס וגלי'. פ' כמו שהו"ת ש' נקרא אל מסתתר שאך שגדאז העולמות במדרגות רבות. לגבי א"ן שום שני. ורק לגבי דידן הוא מוסתתר שיתראו לעינינו פעולותיו במדרגות שוני ושגשיג אחדותו ית"ש בסתר המדרגה התחתונה. וכל הסתתרו הוא כרי שרק עי"ז יגלה כבוד אחדותו אלינו בזה האופן רוקא. כאשר יבא בשערים הנאים. כנודע שעלם אור כבוד הוא תועלת שיוכל להגלות על ידי נרמח' כנזכור זוהר בראשית ט"ו ע"א דאתחפ' לנו וכו'. דאיהו מושבתחא דיל' ותועלתא דכלהו עי"ן שם. וזהו סת"ס ועי"ז הוא גלי' כן תו"ק עם שגנו זה כל הכחצחי' עליונו שבעליונו' ננאלו זה מדרגות שהמה שרשי' לכלי הנועשה כדור מחשבה נגד נר"ן של אדם. ומיסתרים בחוכה סתרי סתרי' וגלים לנו ע"י הנגלות תלמוד שוביא לירי נעשה המצות. כרי שעי' התורה והמצות תושב"כ ושנע"פ נוכל לע"ה מושך עליו ובחוכו צלם מעלמין דאתגליין. ודמות פעולות גופינו ועלמין דאתגליין. לכך אמר גם היא סת"ס ועי"ז היא גליא. כרנוטו ית"ש שגשיג הסתום ע"י הגלוי. וזה רק מדרגות כרי לאכפייא ס"א בנעשי המצות. וממילא המאור שבה מאיר לנו השרשן עלאין. וזהו דרשתי ז"ל חגיגה י"ב ע"א וגודש רב' בראשית פ"א אור שברא הקב"ה ניום ראשון אדם מניטבו מסוף העולמות סופו וכו' ונבזה לנדיקים לעמיר לצד. פ"י מסוף העולם ועד סופו הוא כל המציאות מוריש העולמות עד סוף עולם הגדיה הנועשה (*) ה"י מאיר וזה

וכענין מן העולם ועל העולם שחשי"י כאחד

שער א

לאחד בעין דרשת ז'ל סס
 חגיג' י"ב שאדסה ראשון הי'
 ג'זה ויהארוך עד לרקיע .
 וחד אמר ומוקף העולם יעד
 סופו וכחומרם ז"ל דאירי
 ואירי חד שיעורא הוא
 (ובמזוא) צ"ע דהדסקדמון
 עובר בכל העולמו' ומוזאר
 בזוהר שהאו' נגנז באורייה'
 ועיין זוהר ל"א ב' שהארז
 נגנז ללדיקים ונוביים סס
 והוא טמיר ללדיקיי' ללדיקיא
 דייקא . פי' לדיק נב"מ הוא
 בנעשה כי דוקא ע"י מעשה
 המזיות בפועל ממש ועורר'
 אור העליון הנגנז בהורה .
 וזה הן השרשן עליון
 שנללס . לזה א"זל (אבות
 פ"ג משנה ט')

סהתקינו (נצרות ג"ד
 ח"עיינן רש"י סס ופ"ג
 ח"ד"ס ויצרכו אחתסס)
 ואמרו בזוהר וינא
 קי"מ ז' כל נצרכאן
 דתריין עלמין באחגלי'
 ובאחכס'י . ועס כל דא
 כלא חד כ"ו דמתיב
 כדון ה' חלקי ישראל
 מן העולם ועד העולם .
 וחדו מוקף העולמות
 רותני עד סוף עולם
 בהשמי כי כמלא
 נחשבין צמות . ולכך
 צווקדס רשטון שהיתה
 שרתת
 השלימות . ועלמין
 סתימין היו ומחברין
 עס הנהגות ודלו כולם
 שהיי' כמלא היו
 חרובי' רק עד
 העולם . ונצית
 שני שפסר המעשה
 דברים ולאו כולי ועלמא השיגו האחדות . וקלקלו המקלקלין .
 התקינו לומר מן העולם ועד העולם . לאורח עכ"פ שלא זה
 העולם הוא עיקר אלא עפל . ובלשון חכמים הורו עוד
 למטיגים שעלמא דלהכב"י הוא מלא עם עלמא דאחגלי' .
 לפיכך לא אמרו מן עולם ועד עולם אלא מן העולם ועד
 העולם . כי כמלא נחשבין צמות . וכן קומת אדם הראשון
 היה מוקף העולם ועד קומו . ולפי הנהגות עליונא דלהכב"י
 הללס ועלמא דאחגלי' הדמות היו ומאירים ונצית לוכמלא
 וצקסר חמין . וחדו אמרו וקדס נרתי לטון ולרת בהכס .
 שהיו ונקושר' גומיקספנין צהנוקיפין . והמקיפין צהנוקיפין
 שעליהם . וחדו מן הארץ עד לרקיע כידוע שהשמים הם
 מוקפין וכ"א לא חסיד הנוקיפין אלא דרך כלל . ור"י ח"ר
 חזיקר גם הנוקיפין העליונים . וחדו מ"ס דללס השרשן
 עליון . וחדו דרשמו ולינקס השמים ועד קבס השמים . כי
 ר"א חנך סתם עד לרקיע מוקף הנגלס . וחדו הוסף עוד
 גלס ונקבס הרקיע שנקרא חס"כ שמים עד קבס שהיו השמים
 העליונים . (ועיין פ"י דמגין על החומש על שוק ויקרא
 לזהו לרקיע שמים . ומה שכתב סס אגז' וחדו נקו וכ"ו)
 ועיין חגרי צנתיא אירי ואירי חד שיעורא הוא . ועיין חוב'
 סס . וכן שקרס וחדו וינינו הללס הרקיע צהנוקיפין קומתו
 על גאה אחת . (עיין בעין יקב חגיגה סס . וצ"הרש"י ח"א
 סס) הוא ענין ז' כני' הללס הפנימית . וכל חד כולל וני'
 יקודין הפיעלים . ונדשו המעלות בדמותו כל הנתי' המש'ים
 לעשר . וידוע שהיו טעמיות חין שיעור חין כלא ח' כולל
 ונעשר הוא מלא . ועס כי צמלס היו הנוקיפין כמלא עם
 הפנימיים

קומת אדם כנושי"ת ח"י"ה
 בשער צ' פ"ה . וכן המלות
 כולן . קשורין וחלוין במקור
 שרשן העליון כסדרי פרקי
 המרכזה ושיעור קומה של
 העולמות כולם . שכל מזהה
 פרטיית כשורטה כוללת רבי
 רבון כחות ואורות מסדרי
 השיעור קומה . כמ"ש בזוהר
 יתרו פ"ה ב' כל פקודי
 אורייתא ומהאחדן כמלא
 קדישא עלאה . מנהון דרשאי
 דמלאכ . ומנהון צגופא .
 ומנהון בידי מלאכ . ומנהון
 דרגלי כו' . והענין יותר
 מנז'ר בתקונים ת"ע קב"ט
 ב' ע"ש . ובזוהר תרוונה
 קס"ה ב' פקודי אוריית' בלהו
 שייפין ואברין ברזא דלעיל .
 וכד מהתצרין בלהו כחד כדון
 בלהו סלקן לרזח חד . וזה
 ד' קס"ה ב' בהאי שמה
 כלינתר' ג פקודי אוריית'
 דאינון כללא רכל רזין עליון
 ותחתין כו' . ובלהו פקודין
 בלהו שייפין ואברין
 לאתחזאה זהו רזח
 דמיהונותיא . מאן דלא
 ישגה ולא אסהכל ברזין
 דפקדי אורייתא . לא ידע
 ולא אסתכל היך מותהקן
 שייפין ברזא עלאה . שייפין
 דגיפא בלהו מתחנקן על רזח
 דפקודי אורייתא ע"ש . וכ"כ
 האריו"ל

והענין מוזאר למינן
 בע"מ שער קליפת נוגה
 פ"ג אלא שקלר סס
 בענין . ועיין היסד
 נגלגוליס פ"א . וזשרז"ל
 (שבת קמו ח') כשגא
 נחש על מיה הטיל זה
 זוהמא . ר"ל צמוכס
 ממש . ומאז גרס ע"ז
 ערצויא גדולה
 בנעשיו . שכל מעשי
 האלס מיה צערצויא
 והשתנות רבים ומלך .
 פעס טון ופעס רע .
 ומתכפן תמיד מניב
 לרע ומרע לטוב .
 וגם המעשה הטוב
 ועונה כמעט צלתי
 אפשר לרוב העולם
 שהיי' כולה קדס
 זכה ונקיה לגמרי .
 צלי סוס כשיה לאזיה
 פניה ומחבצס קלה
 לגמרי' . וכן להיפך
 צהמעשה אשר לא
 טובה . גיב מעורב
 צה לפעמים חזיה
 מחבצס לעור לפי
 דמיונו . וגם הדיק
 נגורר הטיעויו לא
 יצשה שום מעשה
 אשר לא טובה ולא
 סח מימיו שום שימה
 קלה אשר לא טובה
 ח"ו . עכ"ז כמעט
 צלתי אפשר כלל
 המעשיו הטובים עומס
 כלימיו ח"ו . יהיו כלס
 כצלימיו האמיתיים לגמרי
 ולא יהיה חשי' צמת
 ויהנה שום חסרון וכס
 כלל . וחשי' (קבלת ז')
 כי אדם חין לדיק צלחן
 אשר יעשה טוב ולא
 יתעב . ר"ל שא"כ בלא
 יהיה עכ"פ קלח חסרון
 בנעשה הטוב עלמא
 הטובה

הפנימים. ולפי המוצר שמקום שליטת הלייזר הוא זין פנימיים למקפיץ ע"כ כנשל צנץ הדעת טו"ר קליפת כונה. והדברים אלוים. ואשם מקום לנצחם פה. ע"כ:

כל שמעשין מרוביו מחמתו חמתו מחקימות כו* כי העיקר הוא לנצח תחלה לכיף את יצרו להשתעבד למעשי הנצחית אף שאין לו עזר מוחין דלמ"ד דלגלם (גם הוראת פי האותיות הוא תחילה דלמ"ד דמעש' ואח"כ למ"ד הוא בחי' השכל המקיפין במוחין. ואח"כ המ"ם הוא בחי' נהי"מ דבינה כי אש לבינה תקרא. והוא ענין זן נו' לבינה. ונו' יום של יצירת הולד. והמ"ם סתומה נסוף תיבת אש כידוע שבעיבור היא סתומה ע"כ): והמחמתו הלייזר שזיווג ראשון אינו לפי מעשיו של אדם. וזיווג שני הוא לפי מעשיו. כידוע בזוה"ר (אמור

הארז"ל בשער היחודי פ"ב. ונעשות האדם רצון קינו ית"ש ומקיי' בחי' אבר וכה שזאחת ממוצות ה'. התיקון נוגע לאותו עולסוכה העליון המוקצלו. לתקנו. או להעלותו. או להסיף אור וקדושה על קדושתו מחפץ ורצון העליון ית"ש. כפי ערך ואופני עשייתו. ולפי רוב ההזדככות ועהרת קדושת מחשבתו צעה עשיית המצ' המצטרפת לטובה למעשה העקרית. וכפי ערך מדרגת אותו העולם והכח עליון.

(שבת פס). ולכן אח"כ צמחא העגל הרזיל (שם פ"ט א') שגא שטן ועכרב כו'. ייטו שגא בנחמן כמו בענין שגא הרז"ל כ"ל. כי מחוסר נחמה. וע"י תחא העגל חסרה אחת הזוהמא ונחמעהרה צחוכס כנחמלה. וז"ש (שם פ"ו) והמה כאלס בערו צדית. וז"ש הוא ית' ללדתי כ' כי צום חלנך ממנו מות חמות. לא שהיה ענין קללה ועונש. כי ע"י עליון לא תחא כו'. חלל פי' שעי' חלנך ממנו חתערב כן הזוהמא של הכע. ולא יהיה תיקון חמר להפריד המוקד כד' הלייזר צמחיתך. אש לא ע"י התייה והעיכול בקצר. וזהו ג"כ הענין מ"ם הוא ית' אח"כ הן האדם היה כו' ועתה פן ישלח ידו ולקחם מעץ החיים ואכלוהו לעולם. והלא תפלו ית"ש להביב לצרוחיו ומה הכפת ליה א' חיה לעולם. אמנם ר"ל שחכשא יחבל מעשי' וחי' לעולם ישאר חיו' צלל' תיקון. שלא יחפיד הכע ממנו ע"י עולם חיו' ולא יראה באלוהו ובוהם חיויו. לזאת לצרובו ייטו מניע. כדי שיוכל לנצ' לדי' תיקון גמור כשתפיר הרע ממנו ע"י התייה והעיכול בקצר. וזהו ענין הדי' שחמו צעיון של נחש (פי' צמח אשה) שהי' שלא היה להם חמא עולם כלל. עכ"ל הולכנו לנתיבה ממזרח התערובת הראשון של הרע ע"י תחא דהי"ם מעלת הנחש. ויושג הענין כן עד עת קץ היינון צנע הנות לנלל. וגם עזר יתרון שיתבאר אז הרע זון העולם מתיילתו. מ"ם (זכריה ג') ולא רוח הטומאה אעזר פן הארץ:

דגדה י

ולפי המוצר לעיל רחמי' כמו שללם הוא מעלמין סמימין. ודמות הוא מעלמין דלחגליין. ככה הוא חמתו ושכלו של האדם הללם הסתום צחוכו להוליך דמות כלי המעשה צפועל ממש צמעי' המות וכמו שבחשילת צריחת העולם דמות כלי המעשה צמלת עולה המעשה תחלה עורכה להמציא כלי הללם כן גם עתה מעשי' המות שחלם מקיים צפועל ממש מנוכר להמשיך עליו הללם שמרשין קדומאין. ולז"ל צריחת האדם כחצי נעשה אדם צלמנו כדמותו והאדם צבולידו חת שח כחצי ויולד צדמותו כללמו. שנעת צריחת האדם צדא הקציה כמותה שרשין והללם שיוכל האדם לפעול מעשי' המלוח כדכתיב לצנניה. ולבשרה. ודכשו כדיל זו מ"ם ועליות. חלל הצמיה היה צידו. והי' עקן הדמות נכח ולא צפועל. לזאת כחצי נעשה אדם צלמנו. כדמותו צד"ק: הרעיון ילנכ' צמ"ם חח"כ ויצדא חלקיסחא האדם צלמנו צללסחלקי' צדא חומר. ולא נזכר דמות. ונצי' אדם צבולידו חת שח ויולד צדמותו כללמו

ומש נושך הקדושה דגדה י וחיות גם על אהות הכח ז"ה שחקט' נוסח של האדם (*) שני קיים צדכות ההוליסר מנ' צוראו המכיוול' קדשו צמלתו. וכן וקדשתו צמלתו. כי מעת נגדו

שער א

נפגו והוא ז' כ"ל. חהו זיווג
 הראשון שחלו רק לפי
 קדושת אבא ואמא. ומאז
 והלאה כל החקונים
 והמטבת המוחין להזדווג
 להויתא פעולתם בעולם הוא
 זיווג השני. חלו לפי מעשיו.
 וסדרם אז הוא ז"ל. ומזה
 חזין הענין בשרשו בעולמות
 עליונים :

י"ט נמנעה הוא עיקר נקודה הפסימית שגרמה לו כביכול
 לנמנע בריאת כל העולמי שיוכל להצדו' האדם בעול'
 העשי. וכן נאמר בזוהר על מדת מלכותו ית"ש שחיה
 שלימו דכל סמיאן. ונשלמת התי' במינות. וזה עשר ולא
 חשע. וכמנצח צ"ט שעיך מדת מלכותו ית"ש שחיה
 נגדלת להיות בעלת עשר בצמיכת פלגוק ע"כ :

**ולכן כל תקוני העולמות נקרא בזוהר וכתבי
 האר"ז'ל בשם זיווגים. ולכאורה יפלא
 שהיא מודעת שהוא רק משל על חבור עיני' רוחני'
 כענין אדם המחדר תחלה בשכלו ב' סברות בשכל
 ומחבור ב' הסברות נולד לו סברא חדה. ע"פי
 הקדמת שני הסברות הראשונות. ומה הצי"ח
 לקדושי עליון להמשיך דבר רוחני במשל גשמי
 כזה. אך הענין הוא לסבור פי הדברים ומרחיבי'
 פה ולשון ומומלאים פיהם שחוק על שלומי אמוני
 ישראל. שאומרים שכל מעשי המצוות שעושה
 האדם למטה גורמים חקונים גדולים בעולמות
 עליונים. ולכן הראו דוגמא שכמו שלא נוכל
 להשכיל ולהבין איך שנומנעה שפלה כענין זיווג
 טו"ב מטפה טרוחה בריה נפלאה וקוימה שלימה
 מלא שכל רוחני להשיג ענינים נפלאים רוחנים
 וקדושים. כן לא נוכל להבין שורש אמתת חקוני
 העולמות והכחות עליונים המשהלמים בצורות
 רוחני' ע"י מעשי המצוות שהיא' עושה למטה בזה
 העולם השפל כפי שצוינו ה'**

**ית"ש * עיין בחרי מאמר ג'
 סי' כ"ג. וכולי עלמא מודים
 שכחות המצוות העליונים
 מתעוררי' ליתן חלקם באדם.
 כמאמר רז"ל האי מאן
 כדכוכב**

דג"ה
 ורדע שאף יזווג
 חסדנות רוחא כדכח
 חיים מולידים רק
 כשמות מלאכים. שכלי'
 כדללים. ומזיווג א"י
 נולדים

נגדו. וכאשר קייסל המצות
 בשלימות נכל פריהם
 ודקדוקיה' בעיקר הנועשה.
 ונוסף עליהם הצטרף עומם
 טהרת וקדושת המחשבה.
 הרי תיקון כל העולמות
 והסדריהם העליונים. ונעשה
 כולו בכל כחותיו ואבריו
 מרכבה להם ומתקדשים
 מתקדשתם העליונה. וכבוד
 ה' חופף עליו חנוני. ועזוהר
 תרומה קב"ה ה' כל הנקרא
 בשמו ולכבודי בראתיו כו'.
 ולכבודי בראתיו דיקא. וראו

דאכו' אוליפנא דהאי כבוד
 כו' כלא אחקן לעילא מגו
 תקונא דבני עלמא כד אינון
 בני נשא זכאיין וחסידין וידעין
 לתקני' תקוני' כו' ע"ש באורך
 ועיהיט ברע"מ פרש' פנחס
 רל"ע א'. חשרז"ל האבות הן
 הן המרכבה. וכן להיפך ח"ו
 בפגום ה' מכחותיו ואבריו
 ע"י חטאתו אשר חטא. ג"כ
 הפגום מגיע לפי שרשו
 לאותו העולם והכח העליון
 המכוון נגדו נסדרי
 השיעור קומה כביכול.
 להורסו ולהחריבו ה"ו.
 או להורידו. או לפיגמו.
 או להחשיך ולהקטין נחמות
 אורו. ולהתיש ולהחליש
 ולנועט כח טהרת קדושתו
 ח"ו. הכל כפי ערך
 החט' ואופני עשייתו וכפי
 ערך

האדם לעולם על רעיו
 האדם לעשות מזה.
 חיקך נעשה ירשמו
 למעלה במקור שרפה
 העליון ומתקדש מעל
 עצמו אור מקיף וקדוש'
 עליונה מופשת עליו
 וכוונת אורו. וכתוב
 מפורש והתקדשתם
 והייתם קדושי'
 ומאמר ז"ל (יומא
 ל"ט א') כל התקדש
 עצמו מלמטה ומקדשין
 אורו ומלמעלה ר"ל
 ששלמעלה נמשך עליו
 הקדושה משרשה
 העליון של המורה
 כמ"ש בזוהר לו ל"א
 ר"ש ע"ג כתי'
 והתקדשתם והייתם
 קדושים מאן דתקדש
 גמי' מלמעלה ומקדשין ל'
 מלמעלה כו'. מתקדש
 ליה מלמעלה כו' דהא
 קדושה דמארי' כתי'
 ע"ז כו'. חי עובדא
 לתמא היא כקדושה
 חתער קדושה לעילא
 ואחי ושרי' עליון ואחתי'
 דיה כו' ע"ש. ונפי'
 קדושים פ"ו ז'
 בשעתא דכ"י אחי'
 עובדא לתמא בלחם
 מיסוד כו'. נבי'
 ונסיק ושרי' עלויה
 רוח קדישא עלאה כו'
 ובההוא עובדא שרי'
 ע"ז רוח קדישא רוח
 עלאה לתמאש ד"י.
 אחא לתמאש ומקדשין
 ליה דכתיב והתקדשתם
 כו'. ונפי' בשא ר"י
 קב"ט דמשך ע"ז דוח
 קדישא עלאה כו' דהא
 עדי ישרה עליון דאח
 ומורסו ע"ש. וע"ז
 הקדוש' והאור הנקיף:
 הוא דנוק כביכול כו'
 תנצק

ערך

ערך וענין אותו העולם
 וגובה מדרגתו. כי לא כל
 העולמות שוו בשיעורן בענין
 הפגם והקלקול. שבתחמון
 הוא הריסה וחורבן ר"ל.
 ולמעל'מיניע' האור. ובעלין
 יומר מומו גורם רק
 התמעטות שפעת אורו או
 הקטנתו. וביותר גבוה
 ונעלם גורם רק התמעטות
 בגודל צחנות אורו וטהרת
 קדושתו הנפלאה. וכהנה
 רבות בחינות שונות:
 חיה

יתגדך גם בחייו.
 וזש"ה ואחס הדנקים
 צה' אליהם גם
 צעודכם מיס כלכם
 היום. וזה האור
 מתקף הוא לו לעור
 לגמור המלוא.
 ועיי' הגמר האור
 מתחמי' יומר ויריס
 ראש עליין ועיי'
 אמרו ז"ל הבא
 ליסכר מסייונין
 אורו. גם וסאכת
 וגוררת את לבו וזה
 לסבל עוד כונה
 ננות. אשר שהוא
 יושב עתה בגי'ע
 ממש הוסה כלל
 כפי הקדוש' צפתר
 וזה

נולדים נשמות בני
 אדם הנמשכים ונגזרה
 שנגזרה לפעול פעולת'
 חלקן מכתם העליון.
 ויחזק להסמיך הענין
 כחמוז (קבלת י"א ה')
 כאשר אינך יודע כו'
 בעלמים צפון המלאה
 ככה לא מדע את מעש'
 האלקים אשר יעשה את
 הכל. פי' מעשה אלקים
 הוא המעשה אשר לזה
 האק"י אשר יעש' אוחס
 האדם ומי צהם.
 שהמעשה יעשה את
 הכל ויעש' לשון מיקון
 הדבר כונו ויעשה
 לשמות אורו (בדלש')
 י"ח ז' וכמו ולא
 עשה ששמו (שמואל
 ז' י"ג כ"ה). פי':

עליון. אין מקו' להי' צדק לשפוט צו ולהסימו ולהדימו מעסק
 המלות. ז"ש שפגה גוררת המרה. ובאשר ישים אליו לבו
 צעה עשיית המלוא. ינין ויכניס נפששו שהוא מקובצ ומלוכס
 כעת בהקדושה רוחו כיון נחמשה בקרצו. וזש"ה אלה המלות
 אשר יעשה אוחס האדם ומי צהם. צהם היינו צחום ממש
 שהוא מקובצ אז נקדושת המלוא ומוקף מאוירא דגי'ע:
 וכן להיך מ"ו צעה עברו על אמת ממלות ה' אהרו
 גי'כ צמאמר ז"ל ה"ל כל המעמל עמו מלמשה
 מתמאין אותו מלמעלה. פי' גי'כ כ"ל שמשורש אורו העין
 למעלה כחמות המומה הוא מתמין ר"ל רוח המומה על
 עמו ומושפת עליו וקובצמו. כמ"ש צמאמר כ' ז' ה"ל וחי
 איהו אסאכא לתת אמתר רוח מתאנחא לעילא ואתי ושרי'
 עלי' וספתא צי'. דהא לית לך עב וביש קדישה ומסאכוחא
 דלית לה יעקרא ושרשא לעילא. ובעובדא דלתתא אמתר
 עובדא דלעילא עיש. וצפי' קדושים ה"ל ובעשתא דליהו
 אסמי' עובדא לתתא לצדא עקמי' כו' כדן גדי ופיך ושרי'
 עליו רוח אמתר כו' עיש. ועיי' אמר הכמוז ונשמחם כס
 היינו צחום ממש ז"ש. שהוא קשור ומקובצ אז כדום טומאה
 ואוירא דגי'כ' מלפסו ועיקפ'ו גם בערנו מי' בעול. כמש"ל
 (פי' ה' א') כל השובע עיני' א' צעיה' מלפסו והולכת
 לפניו ליום הדין שמתר ילפתו כו'. דלית קשורה צו כו'.
 ז"ש דוד המעי' עון עקני' קובני (תהלים מ"ט):
 ובג"ה יבן צמאמר ז"ל צפ' יכ"ב (פי' ז') גרולה חטובה
 שזריות נעשות להם כזכות שאל' (יחז' יג) ובצו
 דשע מרעמחו ופשה המשע ולדקה עליה' הוא ימי'. ולכאורה
 אין כאה' מוכפת. בדעושת טפי יש לפשע עליה' הוא ימי'
 קחי על המשפט ודקק שפעה אסמי' שונו. ולמ"ש ראייתו
 נכונה. דלישנא דקקא דייק הכי. דחי קחי עליהם הוא
 ימיה על המשפט ודקקה. הו"ל צהם הוא ימי' כמ"ש ומי

צהם וכמו שנתבאר. ומדקאמר עליה' ודאי דקאי על דשעמו
 ועוונותיו הקודמין. שע"י שחטתו צניעת מעשיו האלוני'
 ועשיתו אח"כ משפט ודרי' המה ימנצרו על מעשיו האלוני'
 להפך גם אוחס לזכות ומי' עולם:

וזרו הענין שקראו ר"ל צמוה וקומות לפגם
 העון גם איקונין של מלך. ובזוהר יתרו
 פי' ז' ובגי'כ מואן דפצע בפקודי אורייתא כמון
 דפצע בגופא דמלכא. כוזה דכתיב ויאלו וראו
 בפגרי האכש' הפושע' צי. צי ממש. ווי לחייבא
 דעברין על פתגמי אורייתא ולא ידעין מאי קא
 עבדין. ובתיקונים ת"ע קכ"ז ז' וכל מאן דפצע
 בפקודא כאו פצע בדיוקנא דמלכא. כ"ל שהפגם
 נמשך וטובע בפרקי וסדרי הכחות והעולמות

השיעור קומה. מזה שכולם
 נכללו בו ונתנו חלק מעצמות'
 בצנינו ובריאתו * : אדם לשון דגים. ר"ל
 שכולם יתנו כח ומלך צנינו שיהא כלול ומשופך מכולם
 כמנוחל

שער א

כמוצור פירושו צלוצור צח"ס פ"ט א' וצבע"י פתח ר"ע
 ז'. וכ"כ רמ"ז ז"ל בשער הקדושה ח"ג שער ז' וצלק"ס ס'
 תש"א פ' האזינו ע"ש. וז"ש צ"ר פ"ח ויאמר חלקים נעשה
 אדם צמי נמלך. ר"י צ"ס ר"ל אמר צמלכת השמים
 והאזן נהלך רש"י אמר צמשה כל יום ויום נמלך.
 וצקלה רבה ס"י צ' פסוק י"א אח אשר כבר עשורה אין
 כתיב כאן עשורה אלא עשורה. כביכול הקב"ה וצ"ח דינו
 נמנו על כל אשר ואצר משלך ומועמידך על תיקונך. וז"ח
 שמי רשיות הן והלא כבר נאמר הוא עשך ויכוונך.
 והוא מצולר :

פרק ז ועתה ונזכר הענין הכלל צפ"ה.
 שהאדם נקרא הגשם וגשמת
 החיים של רבי רגון עולמות. לא נפש כנפש
 הנחון ודוק ממש צתוך גוף האדם. דזה לא יתכן.
 אמנם היינו שכמו שכל פרטי הנועות ונטייה אצד
 הגוף. הם ע"י הגשמת חיים שבו כפי הנועות
 חייתו ונטייתו כן הענין של נטיית הכחות
 והעולמות וסדרי העורכה. תקונם וזנינם
 והקריסות ח"ו. הוא רק כפי ענין ההתעוררת
 ממעשי האדם למטה. ומטע' שהוא כלול ומשוכלל
 צמספר פרטי כחותיו וסדריהם ע"פי סדרי
 השתלשלות והתקשרות הכחות והעולמו' עליוני'
 ומתחונ' כולם. והוא מצד שורש נשמתו העליונה
 שהוא הגבוה והפנימי' והעולמות הנצדחי' טלם
 כנ"ל צפ"ה. לכן הוא כולל את כולם. והטעם
 שנתבאר צפ"ה נוחמת שורש נשמתו שהוא גבוה
 ופנימית מהעולמות. והטעם שנתבאר צפרק
 העצר מחמת שהוא כלול מכל העולמות. הכל
 א' כמו שנתבאר :

ולואת לו לבדו ניתנה משפט הצחירה להטות
 עזמו ואת העולמות לאתה גד אשר
 יתפון או אף אם כבר גרם וסיבב ח"ו צחטאו
 הריסת העולמו' וסדרי המרכב' וחורבנס וירידת'
 ח"ו. יש כח וביפוק בידו לתקן את אשר עיות ולבט'
 הנהרסות. מצד שהוא כלול ומשותף מכולם.
 וז"ש דיד המע"ה ה' גלך על יד ימיך. היינו
 שכמו שנטיית הכל של אתה דבר. הוא

מכוון רק כפי הנועות אותו הדבר לאן נוטה. כן
 דרמיון זה כביכול הוא ית"ש ומתחזר לנטות
 העולמו' כפי הנועות ונטיית מעשי האדם למוטה.
 וכן מפורש צמד' אמרו לו הקב"ה למשה לך אמור
 להעל ישראל כי שני אקיי"ק אשר אקיי"ק. מהו אקיי"ק
 אשר אקיי"ק כשם שאתה הוה עמי. כך אני הוה
 עמך. וכן אמר דוד ה' גלך על יד ימיך. מהו ה'
 גלך כללך. מה גלך את אמתה משחקו הוה משחק
 לך. ואם אתה בזוכה הוה בזוכה כנגדך. ואם אתה
 מראה לו פנים זעומות או מוסברות אף הוה נוחן
 לך כך. אף הקב"ה ה' גלך כשם שאתה הוה עמו הוה
 הוה עונך ע"כ. ונזכר חזק קפ"ד צ' ח"ח עלמוח
 תתאה קיימא לקבלא חדיר בו' ולעלמא עלאה לא
 יתיב לי' אלא בגוונא דאיהו קיימא. אי איהו קיימא
 צנהירוד דאנפין מתתא כדן הכי נהרין לי' מלעילא
 ואי איהו קיימא בעניביה דבין לי' האי דינא צקבל'
 בגוונא דא עבדו את ה' צשמחה. חדוה דצ"ג משיך
 לגצי' חדוה אחרא עלאה. ה' צהאי עלמא תתאה
 כגוונא דאיהו אתער הכי אמשיך מלעילא בו'.
 והוא ענין הכרוזים שהיו מעורין כמעד איש
 ולויות פניהם איש אל אחיו וצכרוצי שלמה כתיב
 (ד"ה צ' ג') ופניהם לבית כמו שיתבאר צע"ה :

פרק ח הגה רז"ל אמרו צענין הכרוצי' (צ"ג)
 צ"ט א') ביגד הן עומדין. ר"י
 ור"א. ח"א פניהם איש אל אחיו. וח"א פניהם
 לבית. ולמ"ד פניהם איש א אחיו הכתיבו פניהם
 לבית. ל"ק כאן צזמן שישראל עושין רצונו של מקום
 כאן צזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום וע'
 רש"י. ולמ"ד פניהם לבית הכתיב ופניהם איש א
 אחיו. דמגדדי אגדודי. ר"ל קצת לבית וקצת זה
 לזה. וערש"י ז"ל והא ליבא לתרוצי כלעיל כאן
 צזמן שישראל עושין בו. דכין דעיקר עשיית כרוצי'
 פניהם לבית. לא היה להם לעשותו לסימן
 שאין

יחד לעצמו שאפשר לו להיות אך עסיק בלימיו
בחרותו ועבודתו ית"ש ודאי חצונה מוטלת עליו
שלא לפרוש אך זיון מועט וחיורה ועבודה לעסק

פרנסה ח"ו. וכרעה רש"י*:

דגדג"ה

והנה פסוק ואספת דנגדכו' וכן צ"ל ראשונה
הוא מוצא מכלל פרשת והיה של ק"ש. חייב
שכולה נאמרה בלשון רבי' ובכל מאלף. וצ"ל והיה
ופסוק ואספת נאמי' בלשון לא כתיב ובכל מאלדכס.
יחד. לכן קרי' לי' אין עושה ש"ס שונע כולם בלשון
רבינו שלמקום כשנפנה עצמו ימיד לאוורה. וימיד
אף מעט לעסק פרנסה: לקיים לא ימוש ספר
התורה הזה מפ"ך דכ"י החורבן הזה מפ"ך דכ"י
ככתבן נומש. לכן

נאמר ובכל מאלף פי' בכל מונוך כתי"ש ביושנה סוף ברכות.
ר"ל שלא לעסוק בפרנסה כלל. אבל פי' והיה שנאמרה בלשון
רבי' לרבים כוונתו נזכרתי להעסק עב"ש ונעט גם צדיות
ממון לחיי נפש. לכן לא כתיב זה ובכל מאלדכס. (והגם
שעדיין לא זו הדרך והמדרגה הגבוהה שבגזירות לפי
אמימת רזוני ית"ש לדעת רש"י. עכ"ל גם לדידי' לא
מקרו ח"ו צד' אין עושין רזוני של מקום כשמשפ"ן עולם
מעט גם לעסק פרנסה ונעט עסקם בפרנסה לצד נוהג
במכונה ומתכרסים צד"ת ויראת ה'. ולפי' שנועל. זו היא
עיקר רזוני ית"ש בצינאת כלל ההמון. ופלוגתם ויהי
עיקר רזוני ית"ש והמדרגה היותר גבוהה בהנחת כלל
ההמון):

שאין ישראל עושין רצינו של מקום. וכ"כ תוס' שם
דמסתמא העמידוה מחל לפי מה שהיו עושין רש"י
ולכאורה אכתי תקשי למה העמידו תחלה
כרזני שלמה פניהם מנורדין ולא איש אל אחיו
מוש: והענין הוא. כמ"ש פ"כ"ד מברכי' (ל"ה
ג') ח"ו ואספת דנגד כו' לפי שאמר לאימוש ספר
התורה הזה מפ"ך כו' יכול דברים ככתבן. ת"ל
ואספת דנגד הנהגתן מנהג ד"א דברי ר' שמעאי'
רש"י אומר אפשר אדם חורש בשעת חרישה כו'
חורה מה תהא עליה. אלא בזמן שישראל עושין
רזוני של מקום מלאכתן נעשית ע"י אחרים כו'.

ובזמן שאין ישראל עושין רש"י מלאכתן נעשית ע"י
עמלן שנא' ואספת דנגד. ולכאורה תמוה דמוקי
לקרא דואספת דנגד. כשאין עושין רש"י. והא
לעיל מינה כתיב והיה אם שמוע השמענו אל מוצתי
וכו' לאהבה וכו' ולענדו ככל לבבכם וכו'. ועלה
קאמר ואספת דנגד. אבל הענין. כי ודאי שאין
דעת ר' שמעאל שיהא הרשות נתונה לאדם לפרוש
ח"ו אף זמן מועט מעסק התורה. ולעסוק בפרנסה'
והיה בטל אוחו העת מעסק התורה לגמרי ח"ו.

אמנם רמזו ר"י בלשונו הק' הנהגתן מנהג ד"א.
ר"ל עמהקעם הד"ת. היינו שגם באותו העת ושעה
מועטת שאתה עוסק בפרנסה' כדי הוצרך וההכרח
לחיות נפש. עכ"פ דרעיוני מתחנתך תהא
מהרה ריק גד"ת. וכן ברא אמר לתלמידיו ציומי
ניסן ותשרי לא תתחו קמאי דיקא. שלא לצד לבית
מדרשו. אבל ודאי שתלמידו רבא לא היו בטלים
ח"ו לגמרי מעסק התורה גם צניתם סבאלו הימים.
ואמרו שם הרבה עשו כר"י ועלתה בידם. והרבה
עשו כרש"י ולא עלתה בידם. היינו רבים דוקא.
כי ודאי שכללל ההמון כמעט בלתי אפשר שיתמידו
כל ימיהם רק בעסק התורה שלא לפנות אף שעה
מועטת לשום עסק פרנסה מזונות כלל. וע"ז אמרו
באבות כל תורה שאין עמה מלאכה וכו'. אבל

וידוע שהכרובים. הא' רמו עליו ית"ש והשני
על ישראל סגולתו. וכפי שיעור
התקבוצתם ודיקוחם של ישראל אליו ית"ש. או
להיפך ח"ו. היה ניכר הכל בענין עמידת הכרובים
דרך גם ופלא. אם פניהם ישר יחזו אליו ית"ש.
גם הכרובים עמדו או פניהם אליו אל אחיו. או אם
הפכו פניהם מעט וממדרי אגודתי. כן היה ניכר
הענין תיכף בכרובים. או אם ח"ו הפכו עורף.
גם הכרובים כרגע הפכו הפכו פניהם איש מעל
אחיו לגמרי ח"ו. וכענין שאמר ז"ל ציומא. (ב"ד א')
שהיו מגללין הפרוכת לעולו רגלים ומראין להם
הכרובים שהיו מעורין זה בזה ואומרים לכן ראו
חיבתכם לפני המקום כו'. ובזה תרומה ק"ב
צ' אימתי איכו ברחמי. א"ל בשעת דכרובים

מחדרן

שער א

מהדרן כו' ונסתכלן אנפין זאנפין. כיון דאין כרובי מוסתכלן אנפין זאנפין כדאין כל גוונין מוסתחקן כו'. כמה דמוסדרין ישראל תקונייהו לגבי קוב"ה הכי קיימא כולא וככי אתסדר כו'. וצפ' אחרי נ"ט ריש ע"ג שנת אחיס כו' בשעתא דהוון חד נחד משניחין אנפין זאנפין כתיב מה טוב ומה נעים וגו' וכד מהדר דכורא אנפיו מן טוקבא חווי לעלמא כו'. ובז"ח ס"פ תרומה ל"ז א' כלל זמנא דישראל הוון זכאין כרובים הוון דביקין דביקין אפין זאנפין. כיון דהוון סתקן הוון מהדרין אפיייהו דא מן דא כו'. וע"ד כרובים זבהיהו זמנא הוון ישראל זכאין הוון אנפין זאנפין כו'. ועל רזן אלן הוון דעי יישראל זכאין אי לא כו'. כתיב ענדו את ה' בשמחה חדותא דחרין כרובין כו' כיון דשארין עלייהו אתהדר כחדוה כו' ועלמא אתהדר כרומי כו' וע"ש זאורך :

פרק ט והנה דור המדבר שזכו להיות מאובלי שלחן גבוה לחם מן השמים דבר יוסביומו. ושמלתה לא נלתה מעליהם. ולא היו צריכים לשום עסק פרנסה בעולם כלל. לד"ה לא מתקרו עושין רזנו של מוקים אה"כ היו מוסתכלין כלפי מעלה ביושר גמור ומועצדין את לבם רק לתורה ועבודה ויראתו ית"ש ויומם ולילה לא ימוש ויפיהם דברים ככתבן ממש בלי נטות אל הד כלל אף שעה קלה לעסק פרנסה. וכמואמר ז"ל לא ניתנה תורה אלא לאובלי מון. לכן העניוידו אז את הכרובים לפי מה שהיו עושין רזנו של מוקים פניהם אף אל אחיו ממש. להראות כי ישר יחזו פניו ית' פניהם בעם קדושו. אונם בניו שלמה שהיו כלל המון ישראל צריכים ומוכרחים לנטות וועט אל הד לעסק הפרנסה עכ"פ כדי חיי נפש. שזה עיקר אמונת רזנו ית' לדעת ר' ישמעאל דסדר דלרבים טפי אריך לנענד הכי וכמ"ש בנאות יפה ת"ע ד' כו' וכולל תורה

שיעור ההנועה וההעוררות המגיע אליהם מוועשניו למטה. וכפי זה השיעור משתלשל ונמשך גם אלינו למוטה פנים שוחקות ומוסברות. לכן גם הכרוב שרמו עליו ית"ש היו ג"כ צריכים להעמידו מזידד וועט. כפי שיעור הדוד של הכרוב שרמו עליו

ההנהגה דור המדבר שזכו להיות מאובלי שלחן גבוה לחם מן השמים דבר יוסביומו. ושמלתה לא נלתה מעליהם. ולא היו צריכים לשום עסק פרנסה בעולם כלל. לד"ה לא מתקרו עושין רזנו של מוקים אה"כ היו מוסתכלין כלפי מעלה ביושר גמור ומועצדין את לבם רק לתורה ועבודה ויראתו ית"ש ויומם ולילה לא ימוש ויפיהם דברים ככתבן ממש בלי נטות אל הד כלל אף שעה קלה לעסק פרנסה. וכמואמר ז"ל לא ניתנה תורה אלא לאובלי מון. לכן העניוידו אז את הכרובים לפי מה שהיו עושין רזנו של מוקים פניהם אף אל אחיו ממש. להראות כי ישר יחזו פניו ית' פניהם בעם קדושו. אונם בניו שלמה שהיו כלל המון ישראל צריכים ומוכרחים לנטות וועט אל הד לעסק הפרנסה עכ"פ כדי חיי נפש. שזה עיקר אמונת רזנו ית' לדעת ר' ישמעאל דסדר דלרבים טפי אריך לנענד הכי וכמ"ש בנאות יפה ת"ע ד' כו' וכולל תורה

זוה הטעה. * ועפ"י יונן מאמנם

דשנת (פח ח) ארמ"ח מ"ד כתפוח צעני היער כו' למה נמשלו ישראל לתפוח כו'. והקשו חוס' שם דהא צהאי קרא לא ישראל נמשלו לתפוח אלא הקצ"ה. כדמסיים כן דודי צין הבנים. ולפ"מ יחייש צע"ה. כי אחר שישראל השיגורו והמשילורו ית"ש בדמיון התפוח. ודאי הוא תפוח שישראל נמשלים ומתדמים בוועשיהם לענין התפוח. וכדף שאלתנו מתחלים לפניו ית"ש. כך הוא ית"ש צל ליראת אל העולמות ע"ז הכדנה והשיעור ממש. לכן שאל צה"ה דבר וענין נמדמו ונמשלו ישראל בוועשיהם הכרובים לתפוח אשר ע"ז השיגורו ית"ש כענין התפוח :

ההנהגה דור המדבר שזכו להיות מאובלי שלחן גבוה לחם מן השמים דבר יוסביומו. ושמלתה לא נלתה מעליהם. ולא היו צריכים לשום עסק פרנסה בעולם כלל. לד"ה לא מתקרו עושין רזנו של מוקים אה"כ היו מוסתכלין כלפי מעלה ביושר גמור ומועצדין את לבם רק לתורה ועבודה ויראתו ית"ש ויומם ולילה לא ימוש ויפיהם דברים ככתבן ממש בלי נטות אל הד כלל אף שעה קלה לעסק פרנסה. וכמואמר ז"ל לא ניתנה תורה אלא לאובלי מון. לכן העניוידו אז את הכרובים לפי מה שהיו עושין רזנו של מוקים פניהם אף אל אחיו ממש. להראות כי ישר יחזו פניו ית' פניהם בעם קדושו. אונם בניו שלמה שהיו כלל המון ישראל צריכים ומוכרחים לנטות וועט אל הד לעסק הפרנסה עכ"פ כדי חיי נפש. שזה עיקר אמונת רזנו ית' לדעת ר' ישמעאל דסדר דלרבים טפי אריך לנענד הכי וכמ"ש בנאות יפה ת"ע ד' כו' וכולל תורה

ולכן צעת קריעתים סוף. אמר הוא ית' למשה מה תזעק לי דבר אל בני ישראל ויסעו. ר"ל דבדירהו תליא מלהא. שאם המה יהיו בחוקק האמונה

ההנהגה דור המדבר שזכו להיות מאובלי שלחן גבוה לחם מן השמים דבר יוסביומו. ושמלתה לא נלתה מעליהם. ולא היו צריכים לשום עסק פרנסה בעולם כלל. לד"ה לא מתקרו עושין רזנו של מוקים אה"כ היו מוסתכלין כלפי מעלה ביושר גמור ומועצדין את לבם רק לתורה ועבודה ויראתו ית"ש ויומם ולילה לא ימוש ויפיהם דברים ככתבן ממש בלי נטות אל הד כלל אף שעה קלה לעסק פרנסה. וכמואמר ז"ל לא ניתנה תורה אלא לאובלי מון. לכן העניוידו אז את הכרובים לפי מה שהיו עושין רזנו של מוקים פניהם אף אל אחיו ממש. להראות כי ישר יחזו פניו ית' פניהם בעם קדושו. אונם בניו שלמה שהיו כלל המון ישראל צריכים ומוכרחים לנטות וועט אל הד לעסק הפרנסה עכ"פ כדי חיי נפש. שזה עיקר אמונת רזנו ית' לדעת ר' ישמעאל דסדר דלרבים טפי אריך לנענד הכי וכמ"ש בנאות יפה ת"ע ד' כו' וכולל תורה

האמונה והנחתו ויסעו הלך ונסוע אל הים סמוך לנס לא יירא. מעולם נטחונם שדאי יקרע לפניהם. אז יגרמו עי"ז התעוררות למעלה. שיעשה להם הנס ויקרע לפניהם. וזהו לסמתי ברכני פרעה דומיך רעיתי. ר"ל כמו נסוסי ברכני פרעה שהיה היפך מנהגו של עולם שהרוכב מנהיג לסוס. ובפרעה וחילו הסוס הנהיג את רוכבו כמש"ל. כן דומיך והמשלחך רעיתי עי"ז האופן ממש. שאף שאני רוכב ערבות. עכ"ז כניכול את מנהיג אותי עי"ז מעשיך. שענין התחברותי כניכול להעולמות הוא רק כפי ענין התעוררות מעשיך לאן נוטים. חש"ה רוכב שמים צמרך. וכן משר"ל הענודה צורך גבוה :

פרק י ועפ"ז יבואר פשר דבר בענין שיטי דעות שבין גדולי הראשונים ז"ל. אם האדם מישרא גדול מהנולדך. או מלאך גדול ממני. וכל א' משני הדעות מביא ראיות מפירות ממקראות מפורשים. ועל פידברינו הכ"ל יתבאר. אשר נאמת או ואו דאית. רק נבחי' חלוקים. כי ודאי מלאך גדול מהאדם. הן בעצם מהותו. הן בגודל קדושתו ונפלאות השגתו. אין ערך ודמיון צנייהם כלל. וכמש"כ צו"ח בראשית צמדה"ג צפ" ויקרא אלהים לאור יום. השגת המלאכים היא השגה גדולה משא"כ למטה מהם. השגה שניה כו'. השגה שלישית היא השגת המדרגה החתומה אשר נעפר יסודה והיא השגת בני אדם. ושם עי"ז ב' המלאכים הקרונים מיקבלים כח שפע אספקלריא של מעלה תחלה. ומהם יורד לשמים וכל צ"חא. ומהם אל האדם ע"ש. ובזהר תרומה קב"ט ב' מלאכי עלאי אינון קדישין יתיר חינו. אמנם נדבר א'. יתרון גדול לאדם מהמלאכים. והוא העלאת והתקשרות העולמות והכחות והאורות א' בחיבורו. אשר זה אין נכח כלל לשום

מלאך. והוא מטעם הג"ל. כי המלאך הוא צענם כח א' פרטי לנד שאין בו כלילות כל העולמות יחד. (וכ"כ צע"ח שער פנימיות וחניוניות ריש דרוש יו"ד שהמלאך אינו רק נחי' פרטי של אותו העולם שעומד בו. אבל נשמת האדם בכל ג' החלקי גרין שלה היא כלולה מכל העולמות עי"ש). לכן אין נכח ויכולת המלאך כלל להעלות ולקצר ולייחד כל עולם בעולם הנטוי על ראשיהם כיון שאינו כלול ומשותף מהם. וגם עליית עצמותו של המלאך עד מדרגתו להתקשר בעולם שעליו. אין חלו"ו בו צע"מו. לכן נקרא"י המלאכי' עומדי' כמ"ש (ישעיה ו') שרפים עומדים. וגתתי לך מהלכים בין העומדים האלה (זכריה ב'). ורק האדם לנד הוא המעלה והמקשר ומייחד את העולמות והאורות נכח מעשיו. ומחמת שהוא כלול מכולם. ואז גם המלאך משיג עליה והוספת קדושה על קדושתו אשר בא נכח מעשה האדם מפני שגם הוא כלול בהאדם. (ועיין כעין זה צע"ח שער העיבורים ריש פ"ד) :

וגם הג' נחי' גרין של האדם עצמו. לא ניתן להם זה הכח ההעלאת וההתקשרות של העולמות ושל עצמם. עד דתם לזה העולם המעשי בגוף האדם. וכמ"ש ויפח נאפיו נשמת חיים בגוף האדם אז ויהי האדם לנפש חיה של כל העולמות ככ"ל צפ"ד: והוא ג"כ ענין מראה הסולם של יעקב אבינו ע"ה. עי' רע"מ נשא קב"ג ב' ויפח נאפיו נשמת חיים כו' דלחמר ביה ויחלם והנה סלם סלם ודאי אינו נשמת חיים כו' ע"ש. וכמש"ת א"ה להלן צפ"ט. ועי"ז והנה מלאכי אקים עולים ויורדים בו. ר"ל עי' הכנסת חיים שהיא מוצד ארצה מתלנשת קצה החתחון שלה בגוף האדם :